

TAFELGASTEN

een blijspel van

LODE POOLS

JULLIE WILLEN DIT WERK OPVOEREN?

Hoe geraken jullie aan tekstbrochures?

- Jullie vragen schriftelijk een losbladige tekstbrochure bij:
LODE POOLS, Kerkstraat 21, 3560 Lummen.
- Hiermee kopiëren jullie zelf het gewenste aantal exemplaren.

Of elektronisch

Jullie vragen de tekstbrochure aan op het mailadres
vtadigitaal @ gmail.com

TOELATING TOT OPVOERING?

Neem vooraf contact op met:de auteur

en met SABAM, Aarlenstraat 75-77, 1040 Brussel.

PERSONAGES:

Jour de l' amour

ROLAND (50 jaar)

SANDRINE (50 jaar)

Kelner(in)

Jarig

GILBERT (45 jaar)

ISABELLE (45 jaar)

FRANS (50 jaar)

Kelner(in)

Emancipatie

BERTJE (35 jaar)

ELS (35 jaar)

Tuinfeest

MACHTELD (45 jaar)

SANDER (45 jaar)

Vader Zaliger

DACHA (19 jaar)

NAND (60 jaar)

JULIE (55 jaar)

FREE (60 jaar)

JET (60 jaar)

Nodig een eenzame uit

GERMAINE (60 jaar)

CONSTANCE (50 jaar)

Ochtendstond

Zilver

HILDE (35 jaar)

BETTINA (46 jaar)

WERNER (40 jaar)

Sollicitatie

Het Laatste Avondmaal

KITTY (29 jaar)

MINISTER (50 jaar)

SOFIE (35 jaar)

WOUTER (50 jaar)

Vrouw (35 jaar)

Kelner(in)

JOUR DE L' AMOUR

(Roland zit achter een leeg aperitiefglas. Hij bestudeert de menukaart. Zenuwachtig kijkt hij op zijn horloge. De kelner verschijnt.)

KELNER- Heeft mijnheer intussen zijn keuze gemaakt?

ROLAND- Zo goed als.

KELNER- Mag ik noteren? Of vindt mijnheer niet helemaal zijn gading?

ROLAND- Ik twijfel nog even.

KELNER- Doe maar rustig aan, mijnheer. Intussen nog een aperitiefje?

ROLAND- Neen, dank je! Ik heb er al vier gehad.

KELNER- (Lichtjes geamuseerd) Ik dacht: "Misschien dat het mijnheer wat inspireert bij het maken van zijn keuze."

(De kelner maakt aanstalten om te vertrekken.)

ROLAND- Mijnheer?

KELNER- Ja, mijnheer?

ROLAND- Heeft er niemand getelefoneerd?

KELNER- Mijnheer bedoelt?

ROLAND- Iemand met een bepaalde boodschap of mededeling?

KELNER- Verwacht mijnheer soms een telefoontje?

ROLAND- Dat niet! Maar het gebeurt geregeld, dat ik 's avonds nog word opgebeld door een van mijn medewerkers.

KELNER- Als er een telefoontje komt, wordt mijnheer meteen aan het toestel geroepen.

ROLAND- Dank je.

KELNER- Hoe is de naam, als ik vragen mag?

ROLAND- ... Eh!... Ik denk niet, dat er een telefoontje komt.

KELNER- (Diplomatisch) In het andere geval wordt mijnheer meteen verwittigd.

(De kelner vertrekt. Ongeduldig kijkt Roland op zijn horloge. Sandrine verschijnt. Het is een nogal opge-

dirkte dame, met een grote, gele vlinder op de revers van haar vestje. Zij werpt een zoekende blik door het restaurant. Plots herkennen Sandrine en Roland mekaar. Enthousiast stapt Sandrine op Roland toe. Zij lijkt een beetje een kip zonder kop. Zij praat wat te luid, en als een echte waterval. Soms komt er zelfs een irriterend lachje aan te pas.)

SANDRINE- (Enthousiast) De man met de gele das!

ROLAND- (Ietwat onwennig) De dame met de gele vlinder!

(Sandrine wordt door de kelner uit haar vestje geholpen.)

SANDRINE- (Enthousiast) Ik vond het zo origineel, dat jij mij vroeg een gele vlinder te dragen als herkenningsteken! De meeste mannen opteren voor een rode anjer. Anjers hebben al iets gewoons, iets ordinairs. En dan nog een rode!

ROLAND- (Vriendelijk) Ga zitten!

SANDRINE- (Vriendelijk) Dank je! (Enthousiast) Maar een gele vlinder! Vlinders hebben iets speels, iets dartels, iets frivools! Net iets voor vanavond! En dan nog een gele! De kleur van het goud! Als ik er maar aan denk, krijg ik al de vlinders in mijn buik!

ROLAND- (Vriendelijk) Jij bent dus 3215?

SANDRINE- Pardon?

ROLAND- (Vriendelijk) 3215! Het nummer van jouw huwelijksadvertentie in "Het Laatste Nieuws"!

SANDRINE- Ja, dat klopt! Mijn man was geabonneerd op "Het Laatste Nieuws". Een goed half jaar geleden is hij gestorven aan een hartinfarct! (Gevoelloos) De Heer hebbe zijn ziel! Als blijk van waardering voor hem, heb ik voor mijn huwelijksadvertentie gekozen voor "Het Laatste Nieuws". Ja, ik zit niet graag alleen. Niet dat ik zo een babbelaar ben, maar ik placeer toch al eens graag een woordje! Vandaar dus die huwelijksadvertentie!

ROLAND- (Benieuwd) Heb jij veel reacties ontvangen?

SANDRINE- (Enthousiast) Eén! Maar misschien is dit wel genoeg! Voor veelmannerij ben ik nooit geweest! De minnaars waarmee ik mijn man ooit heb bedrogen, kan ik op mijn ene hand... neen, op mijn tw... ja, op mijn twee handen tellen! (Geamuseerd) Stel je even voor, dat ik tien antwoorden had gekregen! Dan moest ik die nu een na een testen! En dit op mijn leeftijd! Dit was niet meer te doen!

(De kelner overhandigt Sandrine een menukaart.)

KELNER- Alsjeblieft! Wenst mevrouw een aperitiefje?

SANDRINE- Een "aperitif maison"!

KELNER- Jawel, mevrouw. (Met een ietwat plagerige glimlach)
En voor mijnheer?

ROLAND- Hetzelfde.

KELNER- (Ietwat plagerig) Hetzelfde als de vorige vier? Of hetzelfde als mevrouw?

ROLAND- (Lichtjes geraakt) Hetzelfde als mevrouw.

KELNER- Jawel, mijnheer!

(De kelner verdwijnt.)

SANDRINE- (Vriendelijk) Vind jij niet, dat ik een knus restaurantje heb uitgekozen? Echt iets voor een tête-à-tête?

ROLAND- Het schept inderdaad de hoogste verwachtingen.

SANDRINE- (Enthousiast) Mijn man en ik kwamen hier vaak! Toevallig was dit ons favoriete tafeltje! Mijn man zat daar altijd op jouw stoel, met zijn brede glimlach en zijn grote appetijt! Ja, die man kon met smaak eten! En drinken! En geestige gesprekken voeren! In zijn gezelschap hoefde ik mijn mond haast niet open te doen! Uren en uren hebben wij hier wekelijks samen zitten genieten! En als wij dan een gat in de nacht thuiskwamen, volgde daar de epiloog!

ROLAND- In bed!

SANDRINE- Neen, op de sofa! Ons laatste glas voor het slapengaan. Ons "nakomertje", noemde hij dat. (Vol heimwee) Als ik daaraan terugdenk!

ROLAND- (Onwennig) Jij mist hem?

SANDRINE- Missen en missen is tweel (Vriendelijk) Misschien ontdek ik hier vanavond wel zijn evenknie! Kan jij goed eten?

(Roland doet een poging om te antwoorden, maar hij krijgt niet de kans.)

SANDRINE- En drinken?

(Weer doet Roland een vergeefse poging om te antwoorden.)

SANDRINE- En wat gezellig babbelen?

(Andermaal een vergeefse poging van Roland.)

SANDRINE- Bij mijn man zat het in de aard! Als wij bij zijn familie op bezoek gingen, kregen wij er geen van beiden

ook maar één woord tussen. Zijn ouders, zijn broers, zijn zussen, allemaal waren zij hetzelfde! (Wat nostalgisch) Is daar toen wat afgepraat! (Plots) Hoe is jouw naam?

ROLAND- Roland.

SANDRINE- Mijn naam is Sandrine! Op zijn Frans! Thuis waren wij nochtans echte Vlamingen! Jij ook?

(Roland wil antwoorden.)

SANDRINE- Nu ja, dit zijn niet mijn zaken!

(De kelner brengt de aperitieven.)

KELNER- Alsjeblieft, mevrouw!... En voor mijnheer!

ROLAND- Dank je.

KELNER- Hebben mevrouw en mijnheer al een keuze gemaakt?

SANDRINE- Al wel gekeken, maar nog niet beslist! Het ziet er allemaal zo heerlijk lekker uit! Heb jij al gekozen,... hoe was het ook weer?

ROLAND- Roland.

SANDRINE- (Zonder zijn antwoord af te wachten) Mijn man was verkikkerd op die mousserelle van ganzen- en eendenlever! En daarbij gebakken kwarteltjes met wilde paddenstoelen! En dan die krokant gebakken kabeljauwrug in een zachte mosterdsausje! Hiervan kon hij zo genieten! En dan die passende wijnen bij ieder gerecht! Van elke wijnstreek en van elk kasteel kende hij de topjaren! Hij heeft hier wat afgeproefd, niet waar garçon?

KELNER- Zeker, mevrouw.

SANDRINE- Dacht jij voor het hoofdgerecht aan vis of aan vlees, ... hoe was het ook weer?

ROLAND- Roland.

SANDRINE- (Zonder zijn antwoord af te wachten) Zelf zou ik het vandaag eens bij vis willen houden. Als je tegenwoordig in de kranten leest, wat er allemaal gebeurt met ons vlees! Op geen stukken na weet je nog, wat je allemaal aan vuiligheid op je bord hebt liggen!

KELNER- Ik kan je verzekeren, mevrouw...

SANDRINE- (Onderbreekt) Ja, ja, ik weet het! Er zijn nog uitzonderingen! Hier is het eten altijd van een uitstekende kwaliteit geweest! Maar met al die voedselcrisissen van de laatste jaren zitten wij toch met onze twijfels.

ROLAND- (Voorzichtig) Als ik even mijn gedachte mag zeggen...

SANDRINE- (Onderbreekt) Mijn man vroeger wisselde geregeld eens af. Het overschot van de vis nam hij mee naar huis voor onze minoe, en het overschot van het vlees voor onze keesie. Maar ja, voor onze keesie hoeven wij nu niets meer mee te nemen. Hij is er niet meer, hij is mijn man achterna gegaan! Toen ik op een avond thuiskwam van mijn werk, wou ik de oprit nemen. Even moest ik halt-houden voor een tegenligger. Onze keesie had mij zien aankomen, hij rende naar mijn wagen toe! Rats onder die tegenligger! Een tankwagen van Esso! In plaats van kort en rond, was onze keesie nu lang en plat! Wij hebben hem begraven in onze achtertuin.

KELNER- Zal ik nog even wachten om te noteren, mevrouw?

SANDRINE- Zodra wij klaar zijn, geven wij wel een seintje.

KELNER- In orde, mevrouw.

(De kelner verdwijnt.)

SANDRINE- Jij houdt toch van vis?

ROLAND- Ja, ja, griet, tarbot, tong...

SANDRINE- (Onderbreekt) Oesters moeten ze mij niet meer voor-zetten! Als ik ze maar zie, heb ik er mijn buik al van vol! Zo'n vettige viezigheid! En dan dat geslurp, als ze die naar binnen aan het spelen zijn! Eén keer hebben ze er mij eens een voorgezet! Als toemaatje bij een apé-ritif maison! Rauw en nog vast in de schaal! Ik kon dat gelijp er met mijn vorkje maar niet uitkrijgen! Bij mijzelf was die viezigheid er eerder uit dan erin! Als het dan toch per se rauw moet zijn, geef mij dan maar een carpacciootje van ossenhaas, gemarineerd in vinaigrette en bedekt met een laagje heerlijke Parmesaanse kaas!

ROLAND- (Voorzichtig) Denk jij vlug te trouwen?

SANDRINE- (Wat geamuseerd) Ik zou eerst willen eten! (Plots) In plaats van al dat gekies, kunnen wij toch meteen op-teren voor het verrassingsmenu!

(Even raadpleegt Roland zijn menukaart.)

ROLAND- (Schrikt even) Zeven gangen?

SANDRINE- Zo groot zijn die porties niet! En daarbij, wij kunnen toch iets opzijleggen voor onze minoe!

(Meteen wenkt Sandrine de kelner.)

SANDRINE- Garçon?

(De kelner verschijnt.)

KELNER- Ja, mevrouw?

SANDRINE- Tweemaal het verrassingsmenu!

KELNER- Met of zonder de passende wijnen, mevrouw?

SANDRINE- Jij drinkt toch wijn,... hoe was het weer?

ROLAND- Roland.

SANDRINE- Tweemaal met de passende wijnen dan!

KELNER- Dat komt in orde, mevrouw.

(De kelner verdwijnt.)

ROLAND- Jij moet dit niet allemaal alleen betalen.

SANDRINE- Neen, neen, die eer laat ik aan jou!

ROLAND- (Voorzichtig) Hebben wij nu nog wel de tijd, om achteraf...

SANDRINE- Wat achteraf?

ROLAND- Wij zijn toch niet alleen hier, om te eten!

SANDRINE- Babbelen kunnen wij tussendoor! Op onze leeftijd is een huwelijk snel geregeld!

ROLAND- (Voorzichtig) En even... samen...

SANDRINE- Samen wat?

ROLAND- (Voorzichtig) Dat "nakomertje", lijkt destijds met je man?

SANDRINE- Jij bent toch niet van plan, meteen al mee te gaan tot bij mij thuis? Jij dacht toch niet, nu al samen met mij de nacht door te brengen?

ROLAND- (Vlug) Neen, neen!

SANDRINE- Dat geflikflooi en nadien dat gerampetamp! Niet meer met mij! Eigenlijk ben ik daar nooit een voorstander van geweest!

ROLAND- En die twee handen vol minnaars, waarover jij het daarstraks had?

SANDRINE- Dat is wat anders! Dat was niet thuis! Op een ander smaakt het eten altijd beter! Neen, neen! Binnenkort kom jij bij mij wonen, om samen wat rustig teevee te kijken en om wat gezellig naar mij te luisteren! De rest laten wij over aan de jeugd! Als zij zich nog in het zweet willen werken, dat moeten zij weten!... Ik ga eens even langs het toilet! Mij wat verfrissen! Jij redt het hier intussen wel?

ROLAND- Ja, ja.

(Sandrine maakt aanstalten, om naar het toilet te gaan.)

SANDRINE- (Plots) O ja, op diezelfde stoel waar jij nu zit, is mijn man gestorven. Ineengezakt tijdens het eten van een wilde eend met een carpaccio van ganzenlever en een heerlijke truffelsaus. Zijn bord was niet eens helemaal leeg!

(Weer maakt Sandrine aanstalten om te vertrekken.)

SANDRINE- (Plots) Hoe was de naam ook alweer?

ROLAND- Roland.

(Sandrine begeeft zich nu naar het toilet. Vlug haalt Roland zijn gsm uit zijn zak. Hij legt hem naast zijn bord op tafel.)

ROLAND- (Vlug) Kelner?

(De kelner verschijnt.)

KELNER- Ja, mijnheer?

ROLAND- Het telefoontje waarvoor ik vreesde, is er toch gekomen. Ik moet dringend naar mijn bureau! De rekening, alsjeblieft!

KELNER- Eten jullie dan niet?

ROLAND- Mevrouw wel, maar zelf moet ik helaas dringend vertrekken!

KELNER- Bestelde spijsen moeten allemaal in rekening worden gebracht, mijnheer. Ook jouw verrassingsmenu!

(Roland haalt meteen zijn portefeuille boven.)

KELNER- (Rekent) Zesmaal aperitief!... Tweemaal verrassingsmenu!... Met de passende wijnen!... Dat maakt samen 200 euro en 30 eurocent, mijnheer!

ROLAND- Zoveel?

KELNER- Da's met die btw, mijnheer.

(Roland betaalt vlug.)

KELNER- Juister kan het niet, mijnheer.

ROLAND- Jij verwittigt mevrouw, dat ik dringend werd weggeroepen?

KELNER- Moet ik het haar meteen gaan vertellen?

ROLAND- (Vlug) Neen, neen! Wacht maar, tot zij terug is!

KELNER- Bedankt, en tot ziens, mijnheer!

(Roland haast zich het restaurant uit. Sandrine verschijnt. Zij neemt rustig plaats aan tafel. Zij spreekt nu met een normale stem en aan een rustig tempo.)

SANDRINE- Is hij vertrokken?

KELNER- Ja, mevrouw.

SANDRINE- En heeft hij betaald?

KELNER- Dat is in orde, mevrouw.

(Sandrine kijkt op haar horloge.)

SANDRINE- Achtenveertig minuten!

KELNER- Een nieuw record, mevrouw?

SANDRINE- Neen, neen. Vorige maand had ik er een tussen, die het een uur en 18 minuten uithield. Hij blijft nog altijd recordhouder. Jij mag opdienen.

KELNER- Jawel, mevrouw.

EMANCIPATIE

(Els, gekleed als para, zit wijdbeens achterovergeleund aan tafel. Zij beëindigt haar avondmaal. Bertje, modieus gekleed en piekfijn verzorgd maar met een keukenschortje, dient haar op.)

BERTJE- (Vriendelijk) Nog wat stoofvlees? Of frietjes?

(Els pletst enkele keren lichtjes met de hand op de buik.)

ELS- Voor mij niets meer, ik zit vol!

BERTJE- (Vriendelijk) Heeft het gesmaakt?

ELS- (Enthousiast) Ik heb van mijn leven al op veel plaatsen gegeten, zelfs in heel chique restaurants! Maar in de keuken ben jij nog altijd door niemand te kloppen. (Plagerig) Als jij overal zo was...!

(Meteen pletst zij hem enthousiast op zijn achterste.)

BERTJE- (Blijkbaar geambeteerd, maar ook wel gevleid) Dat jij je handen daar nooit kunt van afhouden!

ELS- (Geamuseerd) Waarom hangt dat daar anders?

(Bertje zet Els een glas schuimend bier voor.)

BERTJE- (Vriendelijk) Dit kan er nog wel bij zeker?

ELS- (Enthousiast) Dat weet je, Bertje! Een smakelijk pintje sla ik nooit af!

(Meteen pakt Els Bertje beet. Bertje probeert wat tegen te pruttelen.)

BERTJE- (Blijkbaar wat geambeteerd) Els!

ELS- (Plagerig) Kom hier! Eventjes op mijn schoot zitten!

BERTJE- (Ietwat kregel) Els! Ik heb nog zoveel te doen!

(Els zet Bertje op haar schoot.)

ELS- (Enthousiast) Als je de hele dag met een geweer in je handen hebt gelopen, ben je blij dat je voor de afwisseling al eens in een malse knie kan knijpen.

BERTJE- (Ietwat ironisch) Als het maar bij die knie blijft!

ELS- (Enthousiast) Hoe is 't met onze kleine?

BERTJE- Met ons Guilliammeke? Goed zeker? Net voor jij thuis-

kwam, heb ik hem nog helemaal gewassen en verschoond. En ik heb hem zijn fruitpapje gegeven. Hij slaapt nu als een roos. Wil jij hem eens zien?

ELS- Straks misschien, nu heb ik geen tijd.

BERTJE- (Ietwat achterdochtig) Jij was zo laat thuis van je werk?

ELS- Wij waren moe van de hele dag te moeten lopen, en van de hele tijd dat stomme geweer te moeten meeslepen. Wij zijn nog iets gaan drinken in de mess.

BERTJE- (Gelooft het niet helemaal) In de mess?

ELS- Wat dacht jij anders? In een bar met playboys of chippen-
dales?

BERTJE- (Wat plagerig) Dit zou toch kunnen!

ELS- (Enthousiast) Met zo'n stoot van een vent als jij hier in huis?

BERTJE- Hou je handen maar thuis tot straks!

(Meteen ritst hij van haar schoot.)

ELS- (Plagerig) Dat mannen daar toch zo zelden goesting voor hebben!

(Els neemt de krant, meteen bladert zij door naar de sport. Bertje ruimt de tafel af.)

ELS- Jij ruikt zo lekker! Ben jij alweer naar de coiffeur geweest?

BERTJE- Alweer? Ik ga toch maar één keer per week! Ik werk hier al de hele week voor mijn gezin! Zelf mag ik toch ook eens iets hebben?

ELS- Natuurlijk! (Enthousiast) Hoe appetijtelijker jij er uitziet, hoe beter voor mijn constitutie!

BERTJE- (Onwennig) Heb jij mij wat geld?

ELS- Alweer? Was die coiffeur zo duur?

BERTJE- Ik ben ook gaan winkelen. In het huishouden is er gedurig aan wat te kort.

ELS- (Plagerig) Jij hebt toch geen terrasje gedaan?

BERTJE- (Ietwat onwennig) Een terrasje niet ,... maar ik ben wel even in en uit gelopen in "De Grenadier" op de markt. Alleen maar voor een dame blancheke!

ELS- (Plagerig) Jij weet toch, dat op café gaan niet past voor een man?

BERTJE- Dat is geen café, maar een taverne.

ELS- Ook dit past niet voor een man alleen!

BERTJE- (Wat protesterend) Vroeger mocht dit toch!

ELS- Vroeger was vroeger! Wij zijn nu in (15 jaar later)!
Met al die emancipaties is dit helemaal veranderd!

BERTJE- (Nu nog wat onwenniger) Heb jij mij wat geld?

ELS- (Plagerig) Wat krijg ik hiervoor in de plaats?

(Bertje kust Els.)

ELS- (Plagerig) Is dit alles?

BERTJE- De rest is voor straks... misschien.

ELS- (Blijkbaar verontwaardigd) Misschien?

BERTJE- (Vlug) Waarschijnlijk.

ELS- (Wat plagerig) Dan is dat geld ook voor straks... waar-
schijnlijk.

(Toch gaat Els in haar portefeuille. Zij houdt enkele
bankbiljetten klaar.)

ELS- (Plagerig) Wat krijg ik nu?

(Bertje kust Els andermaal.)

ELS- Dat is niet zo vet!

BERTJE- Dat geld van jou ook niet!

ELS- (Ietwat vermanend) Mannen beseffen niet, wat wij vrou-
wen er allemaal voor moeten doen!

BERTJE- (Wat beledigd) Werk ik niet de hele dag?

ELS- (Gewichtig) Onze eenheid moet binnenkort op missie
naar Koeweit!

BERTJE- (Protesterend) Alweer?

ELS- Ik kan er ook niets aan doen! De Irakezen willen per se
die oliesjeiks aanvallen!

BERTJE- (Pruilerig) Moet "jij" daarom vertrekken? Ik zit hier
altijd alleen te koekeloeren.

ELS- Als je met een militair bent getrouwd, weet je dat dit
kan gebeuren!

BERTJE- (Wat pruilerig) Zou jij dan niet beter mij wat bekijken
in plaats van de sport?

ELS- Jou kan ik nog mijn leven lang bekijken, maar deze gazet is er morgen niet meer!

(Bertje brengt Els haar pantoffels.)

ELS- Wat stelt dit voor?

BERTJE- (Vriendelijk) Maak het je wat gemakkelijker, dan gaan wij dadelijk samen gezellig wat teevee kijken.

ELS- Toch weer niet naar "Familie" zeker? Of naar dat onnozel gelul van "Blind Date"? Als er nu al een spannende voetbalmatch was uit de Champions League op "Canvas"! Of een stevige boksmatch op "Eurosport"!

BERTJE- (Ontgoocheld) Wij hadden nooit samen mogen trouwen.

ELS- (Bindt wat in) Als ik straks thuiskom en jij bent nog op, kijken wij samen nog wat teevee. De hele nacht door geven ze "Big Brother".

BERTJE- (Wat verontwaardigd) Ga jij nog weg?

ELS- Ik heb afgesproken met Tanja. Wij gaan nog wat bowlen.

BERTJE- (Pruilerig) Jullie zijn toch pas geweest!

ELS- Ik moet nu mijn voorzorgen nemen. Als ik binnenkort voor maanden in Koeweit zit, kan ik daar toch niet iedere week voor afkomen!

BERTJE- (Pruilerig) Hoe laat kom jij terug?

ELS- (Wil grappig zijn) Ik ben nog niet weg!

BERTJE- (Pruilerig) Toch weer geen ganse avond?

ELS- Met iets of wat meeval, ben ik rond middernacht terug.

BERTJE- (Ontgoocheld) Dit kennen wij!

(Els kijkt op haar horloge.)

ELS- Ik heb nog een kwartiertje! (Enthousiast) Ik zal jou ook eens een plezier doen! Wij gaan nog gauw even langs de slaapkamer!

BERTJE- (Pruilerig) Waarvoor?

ELS- (Schiet in een lach) Waarvoor? Hoe lang ben jij getrouwd?

(Els wil Bertje meenemen.)

ELS- Kom!

BERTJE- (Pruilerig) Ik heb koppijn.

ELS- Alweer?

BERTJE- (Ontgoocheld) Ik zal maar gaan afwassen.

ELS- (Nogal enthousiast) Dat komt goed uit! Dan ben ik meteen de deur uit! Hoe eerder ik vertrek, hoe eerder ik terug ben!

BERTJE- (Weet wel beter) Denk jij?

ELS- (Enthousiast) Straks zal ik je nog eens goed soigneren! Als ik thuiskom, is jouw koppijn wel over.

BERTJE- (Wat koppig) Ik denk het niet!

ELS- (Probeert enthousiast te doen) Tot straks!

BERTJE- Zou jij niks anders aantrekken?

ELS- Zo nauw komt dat niet! Het is donker op straat.

BERTJE- En in de bowlingclub?

ELS- Daar kennen ze mij!

BERTJE- (Wat ironisch) Helaas!

(Els kust Bertje.)

ELS- (Enthousiast) Tot straks!

(Bertje pruilt, maar antwoordt niet meer.)

ELS- (Enthousiast) Denk al maar aan "Big Brother"!

(Els vertrekt. Even kijkt Bertje nogal wat verongelijkt.)

BERTJE- (Wat schamper) Voetbal en bowling! Wat moeten wij mannen vroeger een saai leven hebben gehad!

(Bertje haalt zijn gsm uit zijn zak. Hij tikt een nummer.)

BERTJE- (In gsm, enthousiast) Nathalie? Els is vertrokken, de kust is veilig! Ik laat de voordeur open! Als jij nog voor mij in bed wil liggen, moet je rap zijn! Ik duikel er al in!

(Meteen haast hij zich enthousiast naar de slaapkamer.)

VADER ZALIGER

(Een begrafeniskoffietafel. Alleen Jet zit nog smakelijk te eten.)

JULIE- Jij kan smakelijk eten, Jet.

JET- Over mijn maag heb ik nog altijd niet te klagen.

FREE- Wat zegt Jet?

JULIE- Dat zij nog een goede maag heeft.

FREE- Da's ook het enige, wat er nog goed aan is.

JET- Wie van ons twee is de grootste klager?... Nu antwoordt hij niet.

FREE- Ik hoor niet meer zo goed.

JET- Jij hoort alleen, als het jou goed uitkomt.

FREE- Ja, ons Jet! Als ik die geen eten moest geven, was ik al lang miljonair!

JET- Je vader kreeg een schone begrafenis.

NAND- Ik had meer volk verwacht.

FREE- Hier aan de koffietafel?

NAND- Op de begrafenis.

JET- Wat wil je, je vader was hoogbejaard.

NAND- Hij was gekend in de hele gemeente!

FREE- Vroeger misschien. Van zijn generatie loopt hier bijna niemand meer.

NAND- Als gemeenteraadslid heeft hij destijds veel gedaan voor deze gemeente, vooral voor de buurt hier.

FREE- Ja, 't was hier, dat hij zijn stemmen moest halen.

NAND- Voor mijn vader was iedereen gelijk! Overal probeerde hij te helpen.

JET- De mensen zijn zoiets rap vergeten.

NAND- Dankbaarheid is niet meer van deze tijd.

FREE- Die pastoor daarstraks kon nogal een stukje zagen. Wat hij allemaal vertelde over je vader sloeg nergens op.

- NAND- Heb jij hem wel verstaan met je slechte oren? Ik vond, dat hij vader heel juist heeft getypeerd.
- FREE- Allee, Nand! (De pastoor napratend) "Een zachtaardig, rustig en vriendelijk man, die nooit aan zichzelf dacht!"
- NAND- Was vader zo niet?
- FREE- Ik vond dit wat te veel met bloemetjes gooien, lijk iedere pastoor op elke begrafenis.
- NAND- Jij hebt vader niet gekend! Jij kwam hier nooit!
- FREE- Niet meer sinds jouw vader ruzie heeft gehad met mijn vader.
- NAND- Wanneer?
- FREE- Jaren geleden.
- NAND- Hiervan herinner ik mij niets!
- FREE- Dat zal wel!
- NAND- Wat wil jij hiermee insinueren? Dat die ruzie de schuld was van mijn vader?
- FREE- Dat weet ik niet meer. Maar zo "zachtaardig", "rustig" en "vriendelijk" zal hij toch niet zijn geweest.
- NAND- Wat heb jij op hem aan te merken? En dan nog wel op zijn begrafenis-koffietafel!
- JULIE- Kunnen wij niet over wat anders praten?
- FREE- Ik herhaalde maar, wat die pastoor zei. Helemaal zonder bijbedoelingen.
- NAND- Ik vond zijn homelie over vader heel pakkend!
- FREE- Jij had ze hem misschien voorgezegd? Heel wat pastoors gaan vooraf hun inspiratie halen bij de familie.
- NAND- Hij niet!
- JET- Doe allemaal lijk ik! Steek nog een sandwich in jullie mond. Dan is het vanzelf gedaan met dat gesteggel.
- FREE- Oké, wij zwijgen erover! Van de doden niets dan goed!
- JET- Weten jullie echt niet, waaraan vader precies is gestorven?
- JULIE- Neen. Hij lag 's morgens dood in bed.
- JET- En de dokters hebben niet onderzocht, waaraan hij is gestorven?
- NAND- Wat voor zin had dit nog?

FREE- Bij ieder verdacht overlijden is dit verplicht!

NAND- Verdacht?

FREE- Of onverwacht!

JULIE- Ongetwijfeld was er iets met zijn hart.

JET- Heeft hij hierover ooit geklaagd?

NAND- Zo was vader niet. Zijn problemen hield hij voor zichzelf.

FREE- Waarom trok hij ook naar een rusthuis?

JULIE- Het alleen zijn op zijn appartement kon hij niet meer aan.

FREE- Dan had hij toch bij jullie kunnen intrekken.

NAND- Dat heeft hij gedaan... een tijd lang.

JULIE- Ook bij ons vond hij maar moeilijk zijn draai.

FREE- Zo'n "zachtaardig", "rustig" en "vriendelijk" man?

JET- Free!

NAND- Mijn vrouw en ik hebben voor vader alles gedaan wat wij maar konden!

JULIE- Uiteindelijk werd dit ook voor ons te zwaar!

FREE- 't Is toch maar triest, zo helemaal alleen te moeten heengaan in een rusthuis. Wie weet, hoe dikwijls hij die laatste nacht nog om hulp heeft liggen roepen?

NAND- En niemand van het personeel zou dit hebben gehoord?

FREE- Op dat ogenblik waren die jonge verpleegstertjes misschien bezig met iets veel plezanter. Of kijken jullie nooit naar ziekenhuisfilms?

JET- Jij ook niet!

FREE- Toch wel, achter jouw rug! Ik ben vast van plan, later ook naar zo'n verzorgingstehuis te gaan.

JET- Wat zou jij daar gaan doen? Op dat vlak heb jij zelfs thuis nooit meegekund!

FREE- Jet, jij gaat jezelf toch niet vergelijken met zo'n jong, knap verpleegstertje?

JET- Neen, want die heeft met jou niet zoveel geduld als ik!

NAND- Nu vader gestorven is, ben ik de oudste van heel onze Huysmansstam.

FREE- Wat zegt Nand?

- JET- Dat hij nu de oudste is van heel onze stam.
- FREE- Dan is de volgende begrafeniskoffie van hem! Ik zou al maar beginnen te sparen, als ik jou was... Ah neen, dit klopt niet!
- JULIE- Wat?
- FREE- Nand is niet de oudste!
- NAND- Wie dan wel?
- FREE- Je halfbroer!
- NAND- Waar ga jij die halen?
- JULIE- Nand is enig kind!
- FREE- Voor hij met jouw moeder trouwde, had jouw vader al een zoon bij een andere vrouw!
- NAND- Wil jij eens onmiddellijk ophouden met die gemene insinuaties aan het adres van mijn vader?
- FREE- Ik mag toch de waarheid zeggen? Jouw vader had al eerder een zoon!
- NAND- Ik was enig kind!
- FREE- Kom mij nu niet vertellen, dat niemand jou ooit hiervan op de hoogte heeft gebracht!
- NAND- Onnozelaar!
- FREE- Maar enfin, Nand! Jouw vader was destijds heel verstandig op school. Hij beëindigde zijn humaniora als primus. Daarom wou zijn toenmalige pastoor, dat hij naar de universiteit ging.
- NAND- Wat had die pastoor hiermee te maken?
- FREE- In die tijd hadden die mannen het overal voor het zeggen! Jouw grootouders waren maar eenvoudige hoveniertjes. Zij durfden niet anders, dan de raad van die pastoor opvolgen. Dus begon jouw vader zijn studies voor geneesheer. Lang is hij niet aan de universiteit geweest. Al vlug maakte hij er kennis met de dochter van een rijke industrieel. Na enkele maanden was die "overlommerd van de Heilige Geest"!
- NAND- Hou je mond!
- FREE- Het werk van je vader! Meteen werd het meisje van de universiteit gehaald, en voor een lange tijd naar een nonnenpensionaat gebracht. Je vader werd door de pastoor van de universiteit gehaald, hij had te vroeg "doktoortje gespeeld".
- NAND- Vuilik!

- FREE- Je vader heeft nog alle moeite gedaan, om dat meisje terug te zien. Tenslotte was het kind dat zij droeg ook van hem! Het is hem niet meer gelukt. Een half jaar later heeft zij een zoon op de wereld gezet. Jouw halfbroer!
- NAND- Gemene leugenaar!
- JULIE- De andere tafelgasten horen jullie hier bezig!
- NAND- En dan? Moet ik mijn vader op zijn eigen begrafenis laten beledigen?
- JULIE- Wat Free vertelt, is toch niet onmogelijk.
- NAND- (Verontwaardigd) Jij gelooft die onzin?
- JULIE- Jouw vader was ook maar een mens. Als hij voor hij je moeder leerde kennen van een ander meisje heeft gehouden, is dit toch geen schande.
- NAND- Het gaat hier om het verwekken van een kind!
- FREE- Buiten het huwelijk!
- NAND- Waarom zou mijn vader zoiets zijn leven lang voor mij verborgen hebben gehouden?
- JULIE- Hij heeft zijn eigen kind nooit mogen zien. Daarom vond hij het gênant met jou erover te praten.
- NAND- En ook de anderen zouden mij hierover nooit iets hebben verteld?
- JULIE- Zij veronderstelden, dat jij dit al wist.
- FREE- Zij wilden jou die oneer besparen.
- NAND- Zo zijn de mensen!
- JULIE- Jouw vader is een tijdje aan de universiteit geweest. Hij heeft daar voor dokter gestudeerd. Dit heb jij mij zelf ooit verteld!
- NAND- Vader heeft zijn studies moeten opgeven wegens ziekte!
- FREE- Dit heeft hij jou wijsgemaakt!
- NAND- Hij is toen een tijdje gaan uitrusten in een klooster!
- JULIE- Ben jij zeker hiervan?
- NAND- Hij heeft mij de bewijzen getoond! Hij moest daar tot rust komen!
- FREE- Zie je wel?
- JULIE- Wat maakt het nog uit, of het verhaal van Free waar is of

niet? Het doet nu toch geen afbreuk meer aan je vaders goede naam.

NAND- Ah neen?

FREE- Mijn verhaal is waar!

JET- Hou nu maar op, Free. Het is welletjes geweest.

JULIE- Was zijn verhaal over vader niet waar?

JET- Wat zou het! Free vertelt dit op iedere begrafenis.

JULIE- Over vader?

JET- Over de overledene. Hij heeft al menige familie tegen zich in het harnas gejaagd.

NAND- En jij laat hem begaan?

JET- Ik kan moeilijk anders. Dag in dag uit moet ik met hem samenleven.

NAND- Nooit bezie ik jullie nog!

JULIE- Wees nu maar rustig, alles is in orde.

(Nand lijkt lichtjes te bekoelen.)

JULIE- (Plots) Of probeert Jet ons wat te troosten?

(Meteen wordt Nand weer achterdochtig.)

OCHTENDSTOND

(Hilde zit nogal nerveus te ontbijten. Duidelijk ligt haar iets op de lever. Werner verschijnt wat sloom. Hij neemt ook plaats aan tafel. Even een stilte.)

HILDE- Jij bent er al?

WERNER- Zoals jij ziet.

HILDE- Jouw oogjes zijn maar klein.

WERNER- Dit betert wel!

(Hij neemt een broodje.)

WERNER- Ik ga mijn ogen de kost geven!

HILDE- Wanneer ben jij vannacht thuisgekomen? Of was het vanmorgen?

WERNER- Ik heb niet op het uur gelet.

HILDE- Ik wel! Het was bijna half vier!

WERNER- Op onze radiowekker? Jij weet toch, dat die bijna vijf minuten voor loopt?

HILDE- Ik kan er niet om lachen! Waar heb jij al die tijd gezeten?

WERNER- Dat heb ik je toch verteld!

HILDE- Op de vergadering van de vakbond? Vakbondsmannen werken niet zo lang!

WERNER- En toch was het zo! Amalco wil herstructureren.

HILDE- Alweer? Hoeveel keer ben jij al met dit smoesje voor de dag gekomen?

WERNER- Deze keer is het menens! Wellicht worden er binnenkort honderden arbeiders aan de deur gezet! Wij gaan dit niet zomaar laten gebeuren!

HILDE- Jij gaat dit tegenhouden?

WERNER- Wij met zijn allen! Samen hebben wij gezocht naar de best mogelijke strategie!

HILDE- Het heeft nogal geduurd, voor jullie die hebben gevonden!

WERNER- Wij zijn er nog altijd niet uitgeraakt!

HILDE- Jullie moeten nog eens vergaderen?

WERNER- Volgende week!

HILDE- Niks van!

WERNER- Wil jij misschien, dat ik binnenkort zonder werk val?

HILDE- Als jij daar zo vaak moet voor vergaderen tot een gat in de nacht? Ja!

WERNER- Ik ben eens benieuwd, hoe jij gaat reageren als er hier binnenkort geen geld meer binnenkomt!

HILDE- Waar heb jij de hele nacht gezeten?

WERNER- Wij zijn blijven zoeken naar een oplossing.

HILDE- Zolang vergadert er niemand!

WERNER- Daarom hebben wij met enkele vakbondsvrienden nog wat nagepreparaat in "De Oude Statie".

HILDE- Was dat nodig?

WERNER- (Ietwat ironisch) Ik wou zo rap mogelijk weer hier bij jou zijn. Maar Staf Weyts bleef maar aandringen.

HILDE- Staf Weyts is de schuldige?

WERNER- (Ietwat ironisch) Zonder hem had ik hier voor twaalf uur al bij jou in bed gelegen.

HILDE- En met wie heb jij nu in bed gelegen?

WERNER- (Geamuseerd) Af en toe heb ik nog wel wat succes bij de vrouwen. Maar nu wil jij mij te veel eer aandoen.

HILDE- Waren er dan geen vrouwen bij?

WERNER- Op de vergadering zelf natuurlijk wel. Maar nadien waren zij verdwenen. Zij rekenen erop, dat wij mannen ook voor hen de kastanjes uit het vuur halen.

HILDE- Zij waren er niet meer bij in "De Oude Statie"?

WERNER- Jammer genoeg niet.

HILDE- Ben jij wel in "De Oude Statie" geweest?

WERNER- Waarom zou ik je wat wijsmaken?

HILDE- Dat is een heel goede vraag! Die stel ik mij ook al de hele morgen!

WERNER- Jij hebt precies niet goed geslapen.

HILDE- Verwondert jou dit? Wanneer heb jij een uitnodiging ontvangen voor die vergadering?

WERNER- Dat weet ik niet meer precies. Dit is op het werk geregeld.

HILDE- Met een pamflet?

WERNER- Zoiets.

HILDE- Mag ik dat briefje eens zien?

WERNER- Dat heb ik niet bewaard.

HILDE- Dit is jammer voor jou! Nu heb ik alle moeite, om jou nog te geloven. De laatste tijd doe jij niets anders meer dan vergaderen.

WERNER- Omdat het absoluut nodig is!

HILDE- Nooit verneem ik hiervan enig resultaat!

WERNER- Werden er al arbeiders afgedankt?

HILDE- De eerste maanden geloofde ik je... Tot ik op een dag de vrouw van Staf Weyts tegenkwam. Volgens jou was jij de avond voordien samen met Staf gaan vergaderen. Maar zij vertelde mij, dat zij samen met hem haar moeder in het hospitaal was gaan bezoeken.

WERNER- Hiervan herinner ik mij niets meer.

HILDE- Ik wel! Van die dag af ben ik je gaan controleren. Na de volgende zogezegde vakbondsvergadering heb ik je kleren gecontroleerd. Op je vest ontdekte ik twee lange, pekwarte vrouwenharen.

WERNER- Dat kan!

HILDE- Aha!

WERNER- Bij warm weer hang ik voor de vergadering mijn vest nogal eens aan de kapstok.

HILDE- 't Was volop winter!

WERNER- In die vergaderzaal bij ons stoken ze hard!

HILDE- De volgende keer hingen er identieke haren op je vest en je broek! Misschien hang jij die broek voor de vergadering ook aan de kapstok?

WERNER- (Wat ironisch) Niet altijd.

HILDE- Het zijn altijd haren van dezelfde vrouw, dit merk je duidelijk! Ik begin ze stilaan te herkennen!

WERNER- Jij gelooft dus niet, dat die bij contacten met anderen toevallig op mijn kleren kunnen terechtkomen? Na de vergadering wordt er in "De Oude Statie" al eens gedanst.

HILDE- Onder mannen? Want zo-even zei jij, dat de vrouwen niet mee waren!

WERNER- Daar zitten nog andere vrouwen!

HILDE- Jij dansen? Dit zou de allereerste keer zijn!

WERNER- De dames komen ons halen!

HILDE- Wat zouden zij met jou aanvangen? Jij kent niet eens een slow uit een foxtrot!

WERNER- Wel als zo'n jong ding mij komt vragen!

HILDE- Op de passagierszetel in onze wagen vind ik ook geregeld van diezelfde haren. Dans jij daar ook?

WERNER- Daar leg ik mijn vest nogal eens neer bij warm weer.

HILDE- Ik heb sterk de indruk, dat jij daar iets anders neerlegt! Ik merk dit aan de stand van de rugleuning!

WERNER- Jij controleert mij dus al een hele tijd?

HILDE- Met reden!

WERNER- En pas vandaag kom jij hiermee voor de pinnen?

(Hilde verdwijnt heel even. Zij komt terug met een effen blauw mannenhemd. Zij werpt het Werner toe.)

HILDE- Ruik daar eens aan!

WERNER- Waarom?

HILDE- Ruik eens!

(Werner reageert niet.)

HILDE- Vol vrouwenparfum! Heeft dit hemd in "De Oude Statie" misschien aan de kapstok gehangen?

WERNER- Hoe kan dit?

HILDE- Dit vraag ik aan jou! Jij weet toch, wie jij tegen je gilet hebt getrokken? Of waren er dat zoveel?

WERNER- Ik begrijp er niks van!

HILDE- En dit hier! Donkere vlekken! Ogenschaduw! Die is toch niet van jezelf? Zij moet wel heel dicht tegen je aan hebben gehangen!

WERNER- Dat kan niet!

HILDE- Misschien dat Staf Weyts nog weet vanwie dit is. Ik ga hem meteen opbellen!

WERNER- Laat Staf erbuiten!

HILDE- Jij was gisteravond en vannacht niet bij hem?

WERNER- Staf kon niet naar de vergadering komen, hij en zijn vrouw hadden elders een afspraak. De vergaderzaal zat overvol, ik vond zelfs geen stoel meer. Ik wou niet de hele avond rechtstaan. Daarom ben ik maar op café gegaan.

HILDE- Met wie?

WERNER- Wat voor belang heeft dit?

HILDE- Ik wil weten, van wie dit parfum is!

WERNER- Van de vrouw waarmee ik heb gedanst!

HILDE- Je hemd hangt vol van boven tot onderen! Hoe heeft die dan tegen je aan hangen schuren? Jij hebt ergens met haar liggen rollebollen!

WERNER- Ik zeg je, dat het niet waar is! Als ik dit van plan was geweest, had ik eerst mijn hemd wel uitgetrokken!

HILDE- Zoals die andere keren?

WERNER- Pardon?

HILDE- Ooit heb ik achter je gestaan in de badkamer. Zonder dat jij het merkte, heb ik toen zo'n lang, pekwart haar van je blote rug verwijderd.

WERNER- (Betrapt) Wanneer?

HILDE- Aanvankelijk noteerde ik dergelijke feiten, maar hiermee ben ik al lang gestopt. Het lijstje werd veel te lang.

WERNER- Stel eens, dat dit klopt...

HILDE- (Onderbreekt hem) Het is zo!

WERNER- Waarom kom jij hiermee dan nu pas op de proppen? Als jij dit eerder had gedaan, had ik mij meteen kunnen verdedigen!

HILDE- Tot voor kort bedroog jij mij altijd met dezelfde. Ik hoopte, dat die kuren vlug zouden overgaan. Maar vannacht was het met een andere! Jij weet van geen ophouden meer!

WERNER- Waar heb jij dit hemd gehaald?

HILDE- Waar denk jij? Op de klerenhanger aan jouw kant van het bed! En kom mij niet vertellen, dat dat parfum en die vlekken er al langer op zaten! Gisteravond toen jij je aan het wassen was voor die zogezegde vergadering, heb ik dat hemd daar gehangen! Proper gewassen en netjes gestreken!

WERNER- Hiervan ben jij zeker?

HILDE- Tot bewijs van het tegendeel weet ik nog, wat ik doe! Heel die smurrie is van vannacht!

WERNER- Ik heb dat hemd niet aangehad!

HILDE- Ik heb het voor je klaargehangen!

WERNER- Gisteravond vertrok ik in hetzelfde hemd dat ik nu draag! Kijk maar!

(Uit het bovenzakje van zijn hemd haalt hij wat wisselgeld.)

WERNER- Het kleingeld, dat ik vannacht in "De Oude Statie" heb teruggekregen!

HILDE- (Op het blauwe hemd duidend) Hoe komt die vuiligheid dan daarop?

WERNER- Dat vraag ik mij ook af!

(Werner controleert nu het hemd.)

WERNER- "John Miller!" Dit merk van hemden draag ik nooit! Ik heb ten andere maat 43, en dit is een 40. Ik kan hier niet eens in!

HILDE- Er hing maar één blauw hemd!

WERNER- Dan is het hemd dat jij daar gisteravond hebt gehangen verdwenen, en dit hing in de plaats!

HILDE- Hoe kan dit?

WERNER- (Wat dreigend en superieur nu) Dit wil ik meteen van jou te horen krijgen!

HET LAATSTE AVONDMAAL

(Sofie verschijnt wat gehaast. In haar hand heeft zij een horloge. Zij merkt, dat de tafel is gedekt.)

SOFIE- Is dit tweede bord voor mij bedoeld?

WOUTER- Voor wie anders?

SOFIE- Sorry, maar Milan heeft al een tafel voor twee gereserveerd.

WOUTER- Waar?

SOFIE- Dit ga ik je niet verklappen. Ik wil niet, dat jij gans de avond met je gedachten bij ons zit.

WOUTER- Dit laatste avondmaal samen ga jij toch niet afslaan? Dit is het allerlaatste, wat ik voor jou kan doen. Ik heb het met plezier klaargemaakt.

SOFIE- Dit is erg lief van je. Maar ik kan Milan de eerste avond al niet ontgoochelen.

WOUTER- Jij weet niet, wat jij hier laat staan.

SOFIE- Al die jaren heb jij uitstekend voor ons gekookt.

WOUTER- En toch wil jij mij nu voorgoed verlaten?

SOFIE- Eigenlijk kwam ik vragen, hoe laat het is. Mijn horloge doet het ineens niet meer.

WOUTER- Ook zij probeert jou hier te houden.

SOFIE- Hoe laat is het?

WOUTER- Vijf minuten over half zeven. Jij hebt nog al de tijd, om mij een plezier te doen en mee te zitten aan tafel. Op dit ogenblik ben jij nog altijd van hier.

SOFIE- Sorry.

WOUTER- Jij kan nog altijd van gedachte veranderen, het is nog niet te laat.

SOFIE- Mijn besluit staat vast.

WOUTER- Wij hebben het hier samen al die jaren goed gehad.

SOFIE- Ik verwijt jou niets. Wij waren niet getrouwd, omdat jij op je vrijheid stond.

- WOUTER- Aanvankelijk. Ik wist toen nog niet, hoe lief jij kon zijn.
- SOFIE- (Wat ironisch) Ik merk het.
- WOUTER- Waarom wil jij hier eigenlijk weg?
- SOFIE- Dit heb ik je toch al verteld.
- WOUTER- Ik neem aan, dat niet alles hier honderd procent naar jouw zin verliep. Maar denk jij, dat het bij die Milan beter gaat zijn?
- SOFIE- Ik heb genoeg van dit eentonige, mooi geordende leventje hier. Ik wil eens eindelijk voor verrassingen komen te staan.
- WOUTER- Ik vrees, dat jij bij Milan aan verrassingen geen tekort gaat hebben.
- SOFIE- Jij hebt altijd je best gedaan op jouw manier.
- WOUTER- En die was verkeerd?
- SOFIE- In ieder geval niet helemaal naar mijn zin. Jij hebt altijd geprobeerd, mij klein te houden. Ik was precies jouw kind!
- WOUTER- De vaders die zo met hun dochter omgingen, zitten allemaal in de bak.
- SOFIE- Iedere morgen stond jij als eerste op. Ik moest blijven liggen, tot jij klaar was met het eten te maken. Als ik uit bed stapte, stond mijn vruchtensap al klaar, mijn gekookte eitje, mijn boterhammetjes, mijn koffie, mijn yoghurt.
- WOUTER- Menige vrouw wil hiervoor meteen tekenen.
- SOFIE- Ik niet meer. Jij bracht mij met de wagen naar het werk, jij kwam mij daar afhalen. Voor ik mij bij mijn thuiskomst wat had opgefrist, stond mijn avondeten al klaar. Al het huiswerk was gedaan. Ik mocht niet eens wat helpen bij de afwas!
- WOUTER- Jij verwijt mij nu, dat ik te veel deed. Andere vrouwen noemen dit "de moderne man".
- SOFIE- Ik verwijt jou niets, maar ik had het liever anders gezien.
- WOUTER- Dit zeg jij mij pas na vijftien jaar? Als jij hier voortaan het huiswerk wil doen, is dit voor mij geen probleem. Ik vertel je wel, waar jij het poetsgerei kan vinden. En ik blijf 's morgens in bed liggen, tot jij mijn eitje hebt gekookt.

- SOFIE- Jij hebt mij niet nodig. Milan wel.
- WOUTER- Hij kan geen eieren koken? A propos, kan jij wel koken?
Ik heb jou dit nooit zien doen.
- SOFIE- Ik ga het in ieder geval proberen.
- WOUTER- Als jij er problemen mee hebt, mag jij mij altijd vragen
een handje te komen toesteken. Ik wil niet, dat jullie
honger lijden.
- SOFIE- Ik trek wel mijn plan.
- WOUTER- Waarom heb jij mij nooit eens in vertrouwen genomen? Sa-
men hadden wij onze problemen toch uit de wereld kunnen
helpen.
- SOFIE- Ik wou met je praten! Maar jij luisterde nooit! Jij had
het veel te druk met wat anders!
- WOUTER- Die andere is beter dan ik?
- SOFIE- In ieder geval anders. Hij heeft mij nodig.
- WOUTER- Ik niet?
- SOFIE- Eigenlijk is het jouw schuld, dat ik je nu voorgoed ver-
laat.
- WOUTER- Dit moet jij mij eens uitleggen.
- SOFIE- Jij wist, dat ik met Milan mee uitging. En toch heb jij
mij nooit tegengehouden!
- WOUTER- Als kunstschilder hield hij geregeld tentoonstellingen,
en jij hielp hem wat bij de opbouw. Ik kon er toch moei-
lijk bezwaar tegen hebben, dat hij hem al eens hielp bij
het ophangen van een schilderijtje.
- SOFIE- Nadien ging ik met hem mee uit. Pas tegen de ochtend kwam
ik thuis.
- WOUTER- Dit is mij ook al eens overkomen.
- SOFIE- Ik heb je bekend, dat ik met hem naar bed ben geweest.
- WOUTER- Ook dit kan de beste overkomen. Ik begrijp dit best. Jul-
lie hebben wat gedronken. Hij geraakt nog moeilijk in
bed. Jij helpt hem hierbij een handje, maar jij struikelt
zelf. En daar liggen jullie dan samen.
- SOFIE- Waarom heb jij mij nooit iets verweten?
- WOUTER- Ik kon toch moeilijk laten blijken, dat ik mijn eigen
vrouw niet vertrouwde.
- SOFIE- Had dit maar gedaan! Wellicht waren mijn kuren dan overge-
gaan.

WOUTER- Ben jij bang?

SOFIE- Waarom zou ik?

WOUTER- Jij bent zenuwachtig. Als jij nog vlug van gedachte wil veranderen en hier blijven, voor mij is dit geen enkel probleem. Ik dien meteen eten op voor twee.

SOFIE- Neen.

WOUTER- Dit verplicht jou tot niets.

SOFIE- Jij bent de beste man die ik mij maar kan indenken. Ik waardeer ten zeerste, wat jij al die jaren voor mij hebt gedaan.

WOUTER- En daarom ga jij je geluk nu elders zoeken?

SOFIE- Ik voel mij heel erg schuldig. Ik weet, dat jij veel beter verdient.

WOUTER- Voor mij is dit een hele troost.

SOFIE- Zonder Milan zou ik nooit aan weggaan hebben gedacht.

WOUTER- Dan was je Maxim tegengekomen, of Bjorn.

SOFIE- Wij blijven toch vrienden?

WOUTER- Ben jij van plan, mij hier geregeld een bezoekje te komen brengen?

SOFIE- Dat niet. Maar wij hoeven mekaar toch niet uit de weg te lopen. Wij hebben oprecht van mekaar gehouden. Eigenlijk houden wij nog altijd van elkaar.

WOUTER- En daarom verlaat jij mij nu voor die andere?

SOFIE- Aanvankelijk was ik dit allerminst van plan.

WOUTER- Maar hij beviel je zo goed, dat jij niet anders meer kon?

SOFIE- Ik had mijzelf niet meer in handen.

WOUTER- Wij hebben nog een en ander te regelen.

SOFIE- Jij bedoelt?

WOUTER- Onder andere onze geldkwesties.

SOFIE- Regel jij dit maar, ik ben altijd tevreden.

WOUTER- Wacht maar eens, tot Milan dit hoort.

SOFIE- Hiermee heeft hij zich niet te bemoeien.

WOUTER- Al vijftien jaar ben jij een gemakkelijke partner gewoon.

Dit wordt nu anders.

SOFIE- Ik reken op jouw eerlijkheid. Ik heb nog niet alles ingepakt. Een van de volgende dagen kom ik nog eens langs.

WOUTER- Wanneer?

SOFIE- Dit kan ik nu moeilijk zeggen.

WOUTER- Anders bezorg ik je de rest van je spullen wel aan huis. Jij moet niet met die zware koffers sjouwen.

SOFIE- Wij maken wel een afspraak. Wat ben jij vanavond nog van plan?

WOUTER- Eten voor twee.

SOFIE- Sorry, dat ik niet meer kan blijven.

WOUTER- Ik moet ook nog wat slaap inhalen. De vorige nacht heb ik haast geen oog dichtgedaan.

SOFIE- Mijn schuld! Ik heb je wakker gehouden.

WOUTER- Ik ben blij, dat ik je traantjes heb mogen drogen. Denk jij echt, ginds gelukkig te zijn?

SOFIE- Dit moet ik nog afwachten. Het karakter van Milan verschilt helemaal van het jouwe. Ik ga wat aanpassingstijd nodig hebben.

WOUTER- Ik maak mij erg ongerust over jou.

SOFIE- Dit is niet nodig.

WOUTER- Jij kent hem nog veel te weinig, om al zo'n ingrijpende beslissing te nemen.

SOFIE- Iedere nieuwe stap houdt risico's in. Hiervan ben ik mij bewust. Maar moeilijkheden zijn er, om te worden overwonnen.

WOUTER- Op mij kon jij altijd vertrouwen.

SOFIE- Op Milan ook.

WOUTER- Het wordt hier erg leeg zonder jou.

SOFIE- Ik ga mij straks veel eenzamer voelen dan jij. Jij voelt je niet schuldig, ik wel. Ik ga jou nooit kunnen vergeten.

WOUTER- Dan hebben wij ten minste nog iets gemeen. (Plots) Sofie, het is nog niet te laat! Als jij wil...

SOFIE- (Onderbreekt hem) Maak het mij niet nog moeilijker. Een zaak moet jij mij beloven. Drink niet vanavond en vanavond. Alcohol lost niets op. Integendeel! Beloof jij mij dit?

WOUTER- ...

SOFIE- Kan ik wat dit betreft gerust zijn?

WOUTER- Ik doe mijn best.

SOFIE- Bel mij morgen eens op.

WOUTER- Waarom?

SOFIE- Om mij te vertellen, hoe jij de nacht hebt doorgebracht.

WOUTER- Interesseert jou dit nog?

SOFIE- Heel erg. Bel jij mij?

WOUTER- Milan heeft dit niet graag.

SOFIE- Hij heeft zich hier niet mee te bemoeien! Doe jij het?

WOUTER- ...

SOFIE- Morgenvroeg? Tien uur?

WOUTER- Wat voor zin heeft dit nog?

SOFIE- Ik moet weten, hoe het met jou is gesteld.

WOUTER- Dit kan ik je nu al vertellen.

SOFIE- Wij mogen mekaar niet uit het oog verliezen.

WOUTER- Blijf dan hier.

SOFIE- Wij helpen mekaar hier doorheen...

(Zij kijkt op haar horloge.)

SOFIE- Het is zover.

(Zij kijkt door het raam naar beneden.)

SOFIE- Milan is er!

(Meteen haalt zij haar koffer.)

SOFIE- Het was fijn bij jou, Wouter.

(Geluid van de parlofoon.)

WOUTER- Laat hem maar naar boven komen.

SOFIE- Jij bent hier nu de baas.

(Wouter haalt de voordeur uit het slot.)

WOUTER- (In parlofoon) Kom maar naar boven.

(Sofie en Wouter kussen mekaar. Dan overhandigt zij hem haar sleutels.)

SOFIE- De sleutels.

WOUTER- Hou ze maar. Je weet maar nooit, waarvoor dit goed is.

SOFIE- Ik wil eerlijk zijn tegenover jou.

(Zij geeft hem de sleutels... en een laatste kus.)

SOFIE- Bel jij mij morgen?

WOUTER- Jij bent bang.

SOFIE- Neen.

WOUTER- Jawel, ik ken je.

SOFIE- Bedankt, en tot ziens.

(Er wordt geklopt. Wouter doet open. Er verschijnt een vrouw met een koffertje.)

WOUTER- (Verrast en geschrokken) Aline?

ALINE- Dag schat!

(Aline kust Wouter. Dan pas bemerkt zij de aanwezigheid van Sofie.)

ALINE- (Lief tot Wouter) Ben ik te vroeg?

(Sofie kan haar ogen niet geloven.)

JARIG

(De kelner brengt Isabelle en Gilbert de menukaart.)

KELNER- Alsjeblieft, mevrouw... en mijnheer.

(De kelner steekt de kaars aan op tafel.)

GILBERT- (Op de menukaart duidend) Dit ziet er mooi uit.

ISABELLE- Jij bedoelt de kaft?

GILBERT- Een sober maar gezellig interieur... en dan die stemmige muziek.

ISABELLE- Van wie is die?

GILBERT- Ik meen van Chopin. Ja, ja, Frédéric Chopin.

KELNER- Beethoven, mijnheer. Ludwig van Beethoven.

GILBERT- Dit betwijfel ik sterk.

KELNER- Het adagio uit het vijfde pianoconcerto. Dit is zeer gekend bij iedereen die wat afweet van klassieke muziek, mijnheer.

(Meteen verdwijnt de kelner.)

GILBERT- (Op de kelner duidend) Die meent zich ook eens te moeten aanstellen.

KELNER- Hij wou je een dienst bewijzen.

GILBERT- Ik had hem niets gevraagd!... Voor de rest valt het hier best mee. Heel rustig... en keurig verzorgd.

ISABELLE- Hier is wel een gat in het tafelkleed.

GILBERT- Een gaatje. Het valt niet eens op. Waarschijnlijk is het nog een overblijfsel uit de tijd, dat je nog mocht roken op restaurant.

ISABELLE- Zijn deze tafelkleden al zo oud?

GILBERT- Of misschien heeft die kelner er eens een brandend lucifertje op laten vallen.

ISABELLE- Het lijkt mij eerder sleet.

GILBERT- Dit is natuurlijk ook mogelijk. Na iedere klant wordt zo'n tafelkleed verwijderd, gewassen en gestreken.

ISABELLE- Ik hoop het.

GILBERT- (Op de menukaart duidend) Wij hebben hier wel een uitgebreide keuzemogelijkheid.

ISABELLE- Waarom moet zo'n kaart altijd in het Frans?

GILBERT- Dit is nu eenmaal de gewoonte in de horeca. De Franse keuken is altijd toonaangevend geweest.

ISABELLE- Ik denk eerder, dat wij niet mogen weten wat wij aan het eten zijn.

GILBERT- Dit weten wij toch!

ISABELLE- Ook jij verstaat lang niet al deze vaktermen.

GILBERT- Ik ken mijn Frans!

ISABELLE- Dit heb ik onlangs gehoord! Toen die Waalse vrachtwagenchauffeur ons de weg vroeg! Maar goed, dat jullie mij toen hadden. Anders stond die Waal nu nog altijd aan dat kruispunt.

GILBERT- Dat zal wel!

ISABELLE- Zeker weten!

GILBERT- Wees blij, dat jij vanavond zelf niet moet koken.

ISABELLE- Ik kook heel graag.

GILBERT- Toch niet op je verjaardag!

ISABELLE- Voor mij is dit een dag als een andere.

GILBERT- Ook jij mag vanavond eens goed ervan profiteren.

ISABELLE- Wij eten toch niet te uitgebreid?

GILBERT- Vandaag doen wij voor niemand onder!

(De kelner verschijnt.)

KELNER- Wensen mevrouw en mijnheer iets te drinken?

GILBERT- Graag een aperitief.

KELNER- Onze "aperitif maison" kan ik jullie beslist aanbevelen. Een delicate mengeling van verse vruchten en fijne alcohol.

GILBERT- Als je je lippen aan zo'n glas zet, komt er beslist wat in de weg hangen. Je weet niet, of je moet bijten of slikken. Hebben jullie hier niets eenvoudiger?

KELNER- Een glas heerlijke champagne, mijnheer.

GILBERT- Dit staat mij al heel wat beter aan.

KELNER- Met of zonder gekonfijte kers, mijnheer?

GILBERT- Jij gaat die champagne toch niet bederven met zo'n suikerlolly? Eerst moet je proberen, die vuiligheid zonder te morsen uit je glas te krijgen. Dan sta je daar met plakhanden. En tenslotte weet je niet, waar je met dat verdomde steeltje moet blijven.

KELNER- Wij bezorgen jullie de "Bernard-Massard" puur, mijnheer.
(De kelner verdwijnt.)

ISABELLE- Die man wou alleen maar weten, hoe jij je champagne wil.

GILBERT- Zo'n goddelijke drank gaan wij toch niet laten verknoeien met zo'n gesuikerde kers?

ISABELLE- Zeg dan gewoon "zonder".
(Isabelle en Gilbert doorbladeren de menukaart.)

ISABELLE- (Leest) "Canette de Barbarie aux Navets". Kan jij je hierbij iets voorstellen?

GILBERT- Ik was niet van plan, dit te bestellen.

ISABELLE- (Leest) "La Petite Pêche au Xérès".

GILBERT- Jij weet toch, wat een pêche is? Ongetwijfeld een gegarneerde perzik.

ISABELLE- En dit staat bij de visgerechten?
(De kelner verschijnt.)

KELNER- Rijzen er problemen, mevrouw?

ISABELLE- "La Petite Pêche au Xérès"?

KELNER- Dit is onze "Kleine Visvangst", mevrouw. Een mengeling van stukjes zeetong, rode poon en Noorse zalm, op een bedje van gekookte spinazie en gestoofde prei. Dit alles lichtjes overgoten met een scheutje sherryazijn.

ISABELLE- Dank je.

KELNER- Graag tot jullie dienst!
(De kelner verdwijnt. lichtjes geamuseerd beziet Isabelle onschuldig de verongelijkte Gilbert.)

ISABELLE- (Geamuseerd) 't Is inderdaad gemakkelijk, als je wat keukenfrans kent.
(Leest) "Boride Provençale"?

(Vragend beziet Isabelle Gilbert. Als deze niet kan antwoorden, verschijnt er een haast onschuldig lachje op haar gezicht.)

ISABELLE- (Leest) "Saint Pierre soufflé à l'oseille"?

(Vragend bezieet Isabelle Gilbert. Als deze niet kan antwoorden, verschijnt er andermaal een haast onschuldig lachje op haar gezicht.)

ISABELLE- Zouden wij niet best een dagsoepje bestellen, met na-dien een doodgewone steak en een dame blancheke? Dan weten wij ten minste, wat wij te eten gaan krijgen.

GILBERT- Ik begin met "Demoiselles de Cherbourg aux Aromates".
(Geamuseerd en lichtjes uitdagend bezieet hij Isabelle.)

GILBERT- Dit zijn heel kleine kreeftjes, overgoten met fijne kruiden.

ISABELLE- Hoe weet jij dit?

GILBERT- Dit stond vorige week in Libelle.

ISABELLE- En jij hebt dit onthouden?

GILBERT- Ik dacht toen aan "Les parapluies de Cherbourg".

ISABELLE- Proberen wij deze juffertjes?

GILBERT- Mij best.

ISABELLE- Dan zijn wij al toe aan het hoofdgerecht.

GILBERT- Wordt dit vis of vlees?

ISABELLE- Na die kreeftjes houden wij het best bij vis. Maar wel iets dat wij verstaan.

GILBERT- (Leest) "Sole du Chef".
Dat is een zeetong.

ISABELLE- (Lichtjes ironisch) Dit wist ik niet... Maar hoe is ze klaargemaakt?

GILBERT- Voorlopig blijft dit een verrassing.

ISABELLE- Tenzij wij de kelner er even bijhalen.

GILBERT- Laat die maar daar! Thuis eten wij toch ook iedere dag "van de chef"... Stel je even voor, dat wij nu thuis zaten. Dan stond jij te zweten achter je kookfornuis.

ISABELLE- Met alle plezier!

GILBERT- En dan werden wij voortdurend lastiggevalen door ongewenste bezoekers.

ISABELLE- Wie zou er komen?

GILBERT- Jij herinnert je toch nog de vorige jaren?

ISABELLE- Dit jaar heb jij iedereen duidelijk laten verstaan, dat wij vanavond niet thuis zijn.

GILBERT- Het moet eens eindelijk gedaan zijn met mevrouw Vanderstraeten, die ieder jaar komt aanbellen met een zelfgebakken taart.

ISABELLE- Dat was toch mooi van haar.

GILBERT- Haar taart is eenvoudigweg niet te eten! Uitgedroogd, brokkelig deeg zonder smaak! Overvloedige crème au beurre om je meteen de suikerziekte te bezorgen. En dan een stortvloed aan keiharde, gesuikerde bolletjes en eitjes in alle mogelijke kleuren. Bij iedere beet kraakten ze tussen je tanden.

ISABELLE- Jij kan er niet overmeepraten. Nooit heb jij ervan meegegeten.

GILBERT- Ik hoorde het kraken bij de anderen! Ieder jaar zat ons salon overvol!

ISABELLE- Op die manier zagen wij onze geburen nog eens.

GILBERT- Als ik die wil zien, laat ik ze dit wel weten! Nu nodigen zij telkens zichzelf uit!

ISABELLE- Zij brachten mij cadeautjes.

GILBERT- Snijbloemen die duidelijk in solden waren!

ISABELLE- Maar ik kreeg er!

GILBERT- Jij weet toch nog, dat onze buurvrouw Leen vorig jaar de ganse avond met een zuur gezicht heeft gelopen. Het plaasteren postuurtje dat zij je het jaar voordien had cadeau gedaan, kon zij nergens meer terugvinden in ons salon.

ISABELLE- Ik had het vooraf nog willen terughalen van de zolder en het ergens plaatsen voor één avond. Maar jij hield mij tegen.

GILBERT- Wij moesten toch een plaatsje vrijhouden voor haar nieuwe cadeau. Een blauw gespikkeld plastic kommetje met daarin een ronde nepkaars!

ISABELLE- Een nuttig geschenk! Jetje van onze Ludwine was er heel blij mee.

GILBERT- Zodra dat kind zes jaar wordt, denkt het hierover wel anders!

ISABELLE- Sociale contacten zeggen jou blijkbaar niet zoveel.

GILBERT- Die "sociale contacten" dienen alleen maar om iedereen er eens flink door te halen. Het kwaad van heel de ge-

meente kregen wij telkens te horen.

ISABELLE- Wij wisten ten minste nog, wat er rondom ons allemaal gebeurde.

GILBERT- Geef mij maar zo'n heerlijke avond als deze, waarop wij door niets of niemand worden gestoord. Gezellig onder ons beidjes.

(Frans verschijnt. Heel even monstert hij het tweetal.)

FRANS- Nieuwe klanten?

(Hij drukt Isabelle en Gilbert de hand.)

FRANS- (Stelt zich voor) Frans! Jullie hebben toch geen bezwaar ertegen, dat ik mij aan het tafeltje vlak naast jullie installeer?

— GILBERT- (Zonder enig enthousiasme) Doe gerust.

FRANS- Als je alleen bent zoals ik, heb je al eens graag wat gezelschap. Ja, ik babbel graag. Apropos, jullie hebben toch niets te vieren?

(Geen antwoord van Gilbert of Isabelle.)

FRANS- Nu ja, dit zijn niet mijn zaken. Ik dacht maar: "mensen die je hier anders nooit ziet..." Zo te zien, hebben jullie nog niet besteld. Ik heb de menukaart niet nodig. Ik kom voor een ferme portie mosselen.

GILBERT- Verkopen ze die hier ook?

FRANS- Natuurlijk!

GILBERT- In zo'n deftig restaurant?

— FRANS- Ik kan jullie verzekeren, dat die hier veel worden besteld. Hiervoor moeten jullie wel de speciale kaart vragen. Zal ik dit even voor jullie doen?

GILBERT- Laat maar!

ISABELLE- Mijn man en ik zijn niet zo voor mosselen.

FRANS- Aha, jullie zijn man en vrouw? Bij heel wat koppels die hier komen tafelen, is dit niet het geval! Jullie moesten eens weten, wie er hier allemaal met wie komt! Hierover kan ik jullie staaltjes vertellen!

GILBERT- Het interesseert ons niet.

FRANS- Zelfs hoge pieten waarvan je dit helemaal niet verwacht! Ja, ik ben graag op de hoogte, van wat er zoal gebeurt onder de zon! Jullie zijn echt niet voor mosselen?

GILBERT- Neen.

FRANS- Het is mijn lievelingskost! En liefst naturel! Geen flauwe kul van room of witte wijn en zo! Gewoon gekookt en opgediend met selder, ajuin en peterselie. Als je dit aan het binnenspelen bent, ruik je de zee en de hof. Jullie hebben misschien geen hof?

ISABELLE- Neen.

GILBERT- En ook geen zee.

FRANS- Als je die hebt gegeten en je trekt de volgende ochtend je kleren weer aan, kan je nog nagenieten van die heerlijke geur van de mosselen en de selder. Hoe is de naam, als ik vragen mag? Ik kan niet de hele avond "mijnheren" en "mevrouwen".

GILBERT- Gilbert.

FRANS- En madammeke?

ISABELLE- Isabelle.

FRANS- Dit wordt een gezellige avond! Ik voel het meteen! Jullie gaan Frans leren kennen!

(De kelner brengt twee glazen champagne.)

KELNER- De champagne voor mevrouw... en mijnheer.

FRANS- Aha! Jullie hebben blijkbaar toch iets te vieren! Frans is weer bij de gelukkigen!

TUINFEEST

(Machteld staat op de zit van een stoel. Door het raam kijkt zij naar buiten.)

MACHTELD- Daar blijft maar volk toestromen! Deze keer is het een chique, donkerbruine jaguar! De chauffeur houdt het portier open! Wat een chichi!

SANDER- Heb jij niks anders te doen? Ik dacht, dat jij aan het avondeten ging beginnen?

MACHTELD- Hiervoor heb ik nog alle tijd.

SANDER- Jij houdt je beter hiermee bezig, dan met die hoogkijkers van hiernaast.

MACHTELD- Als ik zoveel hangen had als die madam daar, stopte ik het beter weg.

SANDER- Kom van die stoel af! Straks gaan zij nog denken, dat het ons interesseert!

MACHTELD- Wat er op straat gebeurt, mag door iedereen worden bekeken!

SANDER- Hun tuin is de straat niet!

MACHTELD- Zij doen niet de minste moeite om iets te verbergen.

SANDER- Waar beloeren de geburen mekaar nog?

MACHTELD- Daar zou je verstomd van staan!

SANDER- Hier in ieder geval niet!

MACHTELD- Ik ben geïnteresseerd, in wat er rondom mij gebeurt.

SANDER- Jean-Paul, de zoon van onze geburen, heeft een meisje leren kennen. Vandaag vierden zij dit met een groot tuinfeest. Al wie naam en geld heeft, is hierop uitgenodigd. En wij zijn daar niet bij! Nu weet je het!

MACHTELD- Dat jij je altijd op mij moet afreageren!

SANDER- Hier is er maar één op een stoel geklommen!

MACHTELD- Jij mocht wel eens wat meer waardering voor mij tonen.

SANDER- Ik heb je nooit gevraagd, je hier te komen moeien!

MACHTELD- Toen je vrouw stierf, was jij blij dat ik hier voor een tijdje de plaats van mijn zuster kwam innemen! Ik heb jou en je dochter uit de nood geholpen.

- SANDER- Mijn vrouw is al negen jaar dood! En jij maakt nog altijd geen apprentie om te vertrekken!
- MACHTELD- Als ik het niet deed voor Dacha, was ik hier meteen weg!
- SANDER- Dat zeg jij iedere dag! Ik moet verdomme nog gaan denken, dat jij met bijbedoelingen naar hier bent gekomen!
- MACHTELD- (Geraakt) Welke?
- SANDER- (Wat ironisch) Ik weet niet.
- MACHTELD- Om met iemand als jij te trouwen, moet je wel op je kop zijn gevallen!
- SANDER- (Plagerig) En dit ben jij niet?
- MACHTELD- Voorlopig niet!
- SANDER- Dat kan dus nog komen?
- MACHTELD- (Gaat even op de tenen staan) Zij halen een heel groot pak uit een bestelwagen! Met een goudgele strik errond! Die mannen moeten nogal heffen! Ik zou wel eens willen weten, wat daarin zit.
- SANDER- (Plagerig) Misschien kan jij eens van wat dichterbij gaan kijken. Ik help je wel over de haag.
- MACHTELD- Dat zou jij willen!
- SANDER- Voor een duwtje onder je achterste mag jij mij altijd eens vragen.
- MACHTELD- Dat weet ik! Zo ken ik je!... Madam van hiernaast is weer volop aan het kussen!
- SANDER- Dan is het het moment om bij te gaan?
- MACHTELD- Ik denk niet, dat jij bij haar enige kans maakt.
- SANDER- Madam niet onderschatten! Zij heeft meer verstand van mannen, dan sommige anderen.
- MACHTELD- Bedoel jij mij?
- SANDER- (Overdreven) Neen!
- MACHTELD- Ik weet, waarom ik nooit ben getrouwd!
- SANDER- Ik ook!
- MACHTELD- Ik heb kansen genoeg gehad! Nog altijd!
- SANDER- Voor mij moet jij een goede occasie niet laten schieten. Onze Dacha en ik trekken wel onze plan.
- (Met een boze blik bezielt Machteld Sander wat scheef.)

MACHTELD- Daar lopen enkele mannen met van die grote vioolkisten!

SANDER- Pas dan maar op! Dadelijk halen zij daar mitrailleurs uit, om ongewenste nieuwsgierigen van hun uitkijktoren te schieten.

MACHTELD- Daar is de gelukkige!

SANDER- Jean-Paul?

MACHTELD- Zijn meisje! Jean-Paul heeft haar in de arm hangen! Och-armen, is het niet meer dan dat? Moeten zij hiervoor al die tamtam maken?

SANDER- Liefde is blind!

MACHTELD- Zij is al zo schraal, en dan loopt zij nog in het lang. Geen greintje verstand heeft zij van zich te kleden!

SANDER- Als je vader een dikke portefeuille heeft, heb je zelf niet veel nodig.

MACHTELD- Zo lijkt het wel.

SANDER- Wanneer komt onze Dacha thuis?

MACHTELD- Die is er al.

SANDER- Sedert wanneer?

MACHTELD- Al van voor jij thuiskwam.

SANDER- En hier heb jij mij niks van verteld? Waar is zij?

MACHTELD- Boven, op haar kamer.

SANDER- En jij laat dit toe? Ga haar onmiddellijk naar beneden halen!

MACHTELD- Waarom?

SANDER- Begrijp jij dat niet? Die staat daar net als jij naar dat tuinfeest te kijken! Zeg haar maar, dat ik naar haar heb gevraagd!

(Met wat tegenzin komt Machteld van haar stoel. Zij begeeft zich naar de trap.)

SANDER- A propos, begin jij nadien maar aan het avondeten.

MACHTELD- Het is nog wat vroeg.

SANDER- Om hier weer op die stoel te komen staan, heb jij nog de hele avond tijd!

MACHTELD- Ik mag weer niet horen, wat er hier wordt verteld.

SANDER- Hiervan mis jij niks. Dit ondervind ik al lang.

(Machteld gaat naar boven. Zodra zij is verdwenen, klimt Sander vlug op de stoel.)

SANDER- Wat een volk! En allemaal gekleed voor een begrafenis-koffie! Daar staat zij! Ocharmen! Wat een erwtenrijs! Als er wat wind opsteekt, vrees ik het ergste voor haar. Zij meent reden te hebben om te lachen. Haar mond scheurt bijna tot aan haar oren! Ik vraag mij af, waar die Jean-Paul naar heeft gekeken. Of heeft hij gekozen met zijn ogen dicht? Op de tast kan ook al niet, er valt niets te tasten. Aan die kerel ga jij weinig plezier beleven, meisje. Onthou wat ik je zeg! Die van het orkest zijn de violen aan het stemmen. Dat gaat hier straks nogal een kattengejank worden. Spijtig dat onze minoe vorige week onder een auto is gelopen. Anders had die de hele avond kunnen meejanken.

(Plots kijkt Sander even om, vliegensvlug komt hij van de stoel. Een duidelijk zwangere Dacha komt binnen. Sander is bezig vlug de zit van de stoel wat proper te vegen.)

SANDER- Tante Machteld heeft er weer met haar vuile voeten op gestaan.

DACHA- Heb jij mij geroepen?

SANDER- Ik?

DACHA- Tante Machteld vroeg, of ik naar hier wou komen.

SANDER- O ja! Ik was hier alleen. Ik dacht; "Waarom niet wat babbelen met onze Dacha?"... Hiernaast is het precies volle bak.

DACHA- Ik heb het gezien.

SANDER- Heb jij "haar" ook gezien?

DACHA- Ja.

SANDER- Een echte panlat!

DACHA- Ik vind haar ver van mis.

SANDER- Allee, Dacha! Je ziet bijna niet het verschil tussen haar voorste en haar achterste. Als Jean-Paul niet op-past, snijdt hij zich eraan.

DACHA- Je merkt meteen, dat zij iets speciaals is.

SANDER- Ik merk meteen dat jij geen verstand hebt van vrouwen.

DACHA- Jij wel? Jij bent al negen jaar weduwnaar, en nog al-tijd ben jij niet hertrouwd.

SANDER- Omdat ik er geen meer wil!

DACHA- Jij kan er geen meer krijgen. Heb jij nooit aan tante Machteld gedacht?

SANDER- Die?

DACHA- Jij bent bang, een blauwtje te lopen.

SANDER- Bij haar?

DACHA- Waarom vraag jij haar dan niet? Zeg weer niet, dat jij het verschil niet ziet tussen haar voorste en haar achterste.

SANDER- Dat zou erg gelogen zijn. Neen, kind, mij je moeder doen vergeten kan zij niet.

DACHA- Jij hebt het niet geprobeerd.

SANDER- Nu verdraagt zij nog, dat ik haar al eens plaag. Zij heeft dit zelfs graag, al wil zij dit niet hebben gezegd. Eens getrouwd, is dit helemaal anders. Dus doen wij best verder, zoals wij bezig zijn.

(In de tuin van de burens begint het orkest te spelen.)

SANDER- De katten gaan aan het janken. Naar het schijnt, gaat het dan regenen.

DACHA- Dit is het minuetto uit het "Strijkkwartet nummer 17" van Wolfgang Amadeus Mozart. Dat is prachtige muziek, pa.

SANDER- Als jij dit zegt, zal het wel zo zijn. Ik heb maar technisch onderwijs gevolgd.

DACHA- Naar zoiets zou ik een hele avond kunnen luisteren.

SANDER- Hoe is het met jou?

DACHA- Goed zeker?

SANDER- Over zwangerschappen kan ik moeilijk meepraten. In heel mijn leven heb ik er maar één van heel dichtbij meeleefd. Dit is al eenentwintig jaar geleden.

DACHA- Was jij bij ma, toen ik werd geboren?

SANDER- Natuurlijk was ik daarbij! Ik wou per se weten, hoe jij er uitzag!

DACHA- Als het zover is, zal ik alleen zijn.

SANDER- Ik blijf bij jou. Ik ben al even ongeduldig, om te weten hoe mijn kleinkind er uitziet. Eigenlijk moest jij nu eens in je positiejurk naar Jean-Paul gaan, om hem geluk te wensen.

DACHA- Wat voor zin heeft dit? Misschien is het nog best, dat die affaire tussen hem en mij op de klippen is gelopen.

SANDER- Hij hield niet van jou.

DACHA- Jawel.

SANDER- In ieder geval waren wij te min voor dat volkje.

DACHA- Jean-Paul zelf dacht er anders over. Hij is bezweken voor de druk van zijn ouders.

SANDER- En echte schande! Ooit ontmoet jij wel de ware man.

DACHA- Ik heb er geen meer nodig. Aan één ontgoocheling heb ik meer dan genoeg.

SANDER- Zeg zoiets niet te vlug. Ik heb een schat van een dochter, en binnenkort een kleinkind. En toch voel ik mij vaak eenzaam. Ook ik heb soms behoefte aan een luisterend oor. Maar vertel dit niet aan tante Machteld.

DACHA- Ik ben bang, pa.

(Sander neemt Dacha in zijn armen. Wij horen nu enkel nog het strijkkwartet.)

NODIG EEN EENZAME UIT

(Germaine en Constance beëindigen hun kerstmaal.)

GERMAINE- Nog een stukje kerststronk?

CONSTANCE- Ik ga ermee stoppen, madam. Ik heb al twee en een halve porties naar binnen.

GERMAINE- Ik zie, dat het je smaakt.

CONSTANCE- Wat mij betreft, mag jij iedere dag zo'n gebakje klaar maken. Een glaasje wijn kan er nog wel bij.

GERMAINE- Zou je niet wat voorzichtig zijn? Niet dat ik het je niet gun! Maar je hebt er al drie uit. Zie dat jij straks niet meer thuis geraakt.

CONSTANCE- Als ik gedronken heb, ben ik thuis voor ik het weet. Ten andere, madam, ik slaap onder de blote hemel. Die vind ik nogal gemakkelijk terug.

(Germaine schenkt in.)

GERMAINE- Het deed mij plezier, jou te zien eten.

CONSTANCE- Het was ook bijzonder lekker. Eerst die kervelroomsoep, en dan dat heerlijke varkenshaasje met mosterdsaus en kroketjes. Als ik dit straks aan mijn compagnons vertel, gaan die nogal eens jaloers zijn.

GERMAINE- Misschien zijn zij ook wel ergens uitgenodigd.

CONSTANCE- Zo scheutig zijn de mensen niet, om ons soort in huis te halen.

GERMAINE- Het is Kerstmis vandaag.

CONSTANCE- Voor de meeste mensen maakt dit weinig verschil uit, madam.

GERMAINE- Zeg toch Germaine.

CONSTANCE- Voor mij ben jij "madam".

GERMAINE- Waar zou jij vandaag normaal hebben gegeten?

CONSTANCE- In het daklozencentrum "De Brug". Vandaag was het daar ook gratis.

GERMAINE- Hoe zag het menu er daar uit?

CONSTANCE- Natuurlijk niet lijk hier, madam. De hoofdschotel was patatjes met stoofvlees. Voor wie niks heeft, is dat ook heel lekker.

GERMAINE- Jij eet daar meestal?

CONSTANCE- Meestal eet ik niet. En als ik eet, is dit op straat.

GERMAINE- Dit kan toch niet, Constance.

CONSTANCE- Toch is het zo. Als iemand van ons op straat iets vindt of krijgt, deelt hij dit met de anderen.

GERMAINE- Jullie zijn solidair?

CONSTANCE- Wij hopen een volgende keer iets terug te krijgen.

GERMAINE- Waar verblijf jij normaal?

CONSTANCE- In de zomer op een bank in het stadspark. Ieder van ons heeft daar zijn vaste stek.

GERMAINE- (Ongelovig) Onder de blote hemel?

CONSTANCE- Bij mooi weer is dit geen enkel probleem. Ook op een harde, houten bank kan je heerlijk slapen. Wij daklozen toch.

GERMAINE- En als daar wandelaars passeren?

CONSTANCE- Meestal blijven die zover mogelijk uit onze buurt. Ah ja, madam, zij denken, dat wij vol luizen zitten. Soms is dit ook zo. Maar vandaag kan jij gerust zijn. Gisteravond hebben wij in het daklozencentrum een bad mogen nemen.

GERMAINE- En bij regenweer?

CONSTANCE- Als het niet te fel regent, kruipen wij voor een tijdje onder onze bank. Wij hebben allemaal een groot stuk plastic. En voor felle of langdurige buien zijn er de kiosk, het leegstaande poortgebouw en de dikke beuken.

GERMAINE- Bomen houden toch geen regen tegen.

CONSTANCE- Je zou ervan verstomd staan, madam, hoelang het duurt voor je onder een dikke beuk echt doornat wordt. Jij moet dit eens proberen.

GERMAINE- En in de winter?

CONSTANCE- Dat is natuurlijk wat anders. Dan zijn wij verplicht, vooral beschutting te zoeken tegen die gure wind. Die is veel erger dan de kou. Dan trekken wij naar de bruggen en de poorten van de warande.

GERMAINE- Jullie slapen daar toch niet op de bevroren grond?

CONSTANCE- Elk van ons heeft daar zijn kartonnen dozen,... en een dekentje van het opvangcentrum.

GERMAINE- Dit volstaat toch niet!

CONSTANCE- Wij kruipen dan dicht bij mekaar, mannen en vrouwen ondereen. (Verbetert) Ik bedoel, neven een. Met al je kleren aan, kan dit geen kwaad. Neen, madam, bij zo'n temperaturen hoeven wij vrouwen niet ongerust te zijn. Geen enkele man denkt eraan, zijn handen uit zijn zakken te halen.

GERMAINE- Jullie worden daar toch ziek!

CONSTANCE- Ziek en ziek is twee. Er wordt wat meer gehoest dan op een ander, en iedereen loopt er voortdurend met snottebellen. Maar voor de rest...

GERMAINE- Ik zou het er geen minuut kunnen uithouden.

CONSTANCE- Alles went,... behalve een vent. En die heb ik niet.

GERMAINE- Jij bent nooit getrouwd?

CONSTANCE- Jawel, zelfs een hele tijd.

GERMAINE- Jouw man heeft je in de steek gelaten?

CONSTANCE- Misschien had hij hiervoor wel zijn redenen.

GERMAINE- Hierover vertel jij mij liever niet?

CONSTANCE- Jij mag gerust weten, hoe het met mij zover is kunnen komen. Maar dan moet ik wel een heel eind teruggaan. Intussen mag jij nog eens inschenken.

(Germaine schenkt Constance wat wijn in.)

CONSTANCE- Mijn vader was bakker, een beetje een patissier. Ja, kerststronken als deze heb ik thuis ook zien staan... in lange rijen. Iedere dag werkte mijn vader hard, dicht bij een gloeiende oven. Hij kreeg er dorst van. Water alleen vond hij maar niks. Daarom wisselde hij dit geregeld af met een glaasje jenever. Hoe meer dorst hij kreeg, hoe meer hij moest afwisselen. Hij had de gewoonte, zo'n jenevertje in één teug naar binnen te kieperen.

GERMAINE- Op die manier genoot hij er toch niet van.

CONSTANCE- Hij genoot ervan, ons moeder iedere keer te verschalcken. Maar ja, die fles jenever minderde zienderogen, hier kon mijn moeder niet naast kijken. Zij merkte het ten andere aan onze pa zelf en aan zijn scheve gebakjes. Om kort te gaan, ons vader heeft zich helemaal tureluurs gedronken. Wij hebben hem naar een instelling moeten laten brengen, nadat hij eerst heel zijn commerce erdoor had gedronken. Ons moeder moest nu noodgedwongen naar het OCMW. Hier werd zij geholpen, op voorwaarde dat wijzelf ook ons

steentje bijdroegen.

Op die manier ben ik op mijn zestiende al in dienst gegaan bij een visgroothandel. Jij ruikt het misschien nog altijd? Ik moest er helpen bij het haringen roken. Ook ik kwam er dicht bij het vuur te staan. Ook ik kreeg er dorst van. Ik mocht dan meedrinken van de flesjes van mijn mannelijke collega's.

GERMAINE- Jenever?

CONSTANCE- Pils, madam, maar ook met alcohol. Zij hadden er plezier in, zo'n jong ding als ik te zien alcohol drinken. Ah ja, in die tijd mocht ik nog worden gezien. Toen ik meerderjarig was, ging ik met een visboer mee de markten af. Ook daar moest er worden gedronken, in de zomer van de hitte en in de winter tegen de kou.

GERMAINE- Weer alcohol?

CONSTANCE- Visboeren drinken geen water, madam, dat laten zij aan de vissen.
Op die markten heb ik mijn man leren kennen.

GERMAINE- Hij deed ook in vis?

CONSTANCE- Neen, neen! In sacoches! Om klanten te lokken zong hij altijd zelfgeschreven, Vlaamse liedjes. (Geamuseerd) Hij kon geen "sj" uitspreken, hij zei altijd "s"! "Sinezen" en "vliegmasien"!

GERMAINE- Een toffe?

CONSTANCE- Aanvankelijk wel. Vijftien jaar lang ben ik met hem getrouwd geweest. Wij kregen twee dochters.

GERMAINE- En toch liep het mis?

CONSTANCE- Ik had hetzelfde probleem als mijn vader destijds. Al van 's middags liep ik met een stuk in mijn voeten. Op een gegeven moment nam mijn man dit niet meer, hij zette mij zonder geld. Maar dan ben ik gaan stelen... van zijn geld en van de spaarcenten van mijn twee dochttertjes.
Ons huwelijk is "op de klippen gevaren"! Ook mijn dochters hebben mij in de steek gelaten.
Net als mijn vader destijds werd ik opgepakt, en naar een instelling gebracht. Daar heb ik gezeten, tot ik helemaal was afgekickt.

GERMAINE- Toen mocht jij terug naar huis?

CONSTANCE- Mijn man had intussen al iemand anders. En ook mijn beide dochters waren - veel te jong - elk bij een man ingetrokken. Ik was nergens meer welkom. Ik had geen onderdak meer, haast geen kleren, geen geld. Zo ben ik dan op straat beland.

GERMAINE- Er waren toch andere mogelijkheden.

CONSTANCE- Noem er mij eens één.

GERMAINE- Gaan werk zoeken bijvoorbeeld.

CONSTANCE- Denk jij, dat ik dit niet heb geprobeerd? Die mij nog kenden van vroeger, wilden mij niet meer. En die mij niet kenden, vroegen mij referenties. Waar moest ik die gaan halen?

(Constance schenkt zich nu zelf wat wijn in.)

GERMAINE- (Voorzichtig) Zou jij niet beter ophouden met drinken?

CONSTANCE- Dit heerlijke wijntje fleurt mij op, madam.

GERMAINE- Dat denk jij maar.

CONSTANCE- Ja, ik was nergens meer welkom, en raakte weer aan de drank. Tot ik in de goot belandde met helemaal niks meer. Toen hield ik vanzelf op met drinken.

GERMAINE- (Op de wijn duidend) Had ik dit vooraf geweten...

CONSTANCE- Ik heb een tijdje op straat zitten bedelen. Maar dit brengt ook niks op. Kan jij mij niet aan werk helpen?

GERMAINE- Ik kom nergens meer. Ik ben een gepensioneerde onderwijzeres.

CONSTANCE- Bij de nonnen?

GERMAINE- Ja.

CONSTANCE- Die hebben je toch altijd voorgehouden, dat je mensen in nood moet helpen.

GERMAINE- Zelf doe ik nog wat secretariaatswerk voor de parochie. Maar hiervoor word ik niet betaald.

CONSTANCE- Dan ga ik je dit jobke niet afpakken, madam. Ik kom ten andere al jaren in geen kerk meer, behalve in de winter na een mis. Dan loop ik daar wel eens binnen, om mijn voeten te gaan warmen op de roosters van de chauffage... Jij hebt hier ook geen poetsvrouw nodig? Als het moet, kan ik ook proper zijn.

GERMAINE- Ik ben hier de ganse dag alleen. Ik ben blij, dat ik zelf al eens iets kan doen.

CONSTANCE- Mij aanbevelen bij een van je vrienden of vriendinnen, doe jij ook niet graag?

GERMAINE- Ik zou niet weten, bij wie.

CONSTANCE- Ik begrijp je, madam. In jouw plaats zou ik ook wat voorzichtig zijn.

GERMAINE- Niet dat ik iets heb tegen mensen zoals jij.

CONSTANCE- Maar ik presenteer niet. Ik weet het. In ieder geval mijn hartelijke dank voor dit lekkere kerstdiner. Voor mensen zoals jij doe ik mijn pet af. Ik stap nu maar eens op.

GERMAINE- Jij mag gerust nog een tijdje blijven. Ik ben hier toch maar alleen.

CONSTANCE- Als ik te lang wegblijf, worden mijn compagnons ongerust. Wij hebben afgesproken ook samen wat Kerstmis te vieren.

GERMAINE- In het opvangcentrum?

CONSTANCE- Onder de brug. Misschien hebben zij wel wat meegekregen.

GERMAINE- Zal ik je de rest van de kerststronk meegeven?

CONSTANCE- Ik sla nooit iets af.

GERMAINE- Ik pak het even voor je in!

(Constance neemt de fles wijn.)

CONSTANCE- Heb jij er bezwaar tegen, dat ik ook de rest van de wijn meeneem?

GERMAINE- Is dit wel verstandig?

CONSTANCE- Anders val ik onderweg misschien zonder brandstof. En dan geraak ik niet meer thuis.

GERMAINE- Gezien jouw situatie, vind ik dit geen goed idee.

CONSTANCE- Met Kerstmis laat je niet je verstand spreken, maar je hart.

GERMAINE- Ik zal ze mee inpakken.

CONSTANCE- Dat is niet nodig. Ver gaat die fles toch niet mee.

ZILVER

(Bettina beëindigt haar feestmaal. Duidelijk heeft er tamelijk wat wijn gevloeid. Dit merken wij aan haar. Met haar tafelmes tikt zij enkele keren tegen een van haar wijnglazen als wil zij om stilte vragen.)

BETTINA- Geachte...

(Zij kijkt even rond zich.)

Geachte afwezigen.

Bij een feestmaal past een tafelspeech. Of noemen wij het een "feest"rede?

Normaal wordt deze gehouden tijdens het feestmaal. Maar gezien ik hier alleen was, en ik dus niemand op zijn honger liet zitten, heb ik hem bewaard voor het einde.

Wat ik vanavond feestelijk wou herdenken, gebeurde precies vijftientig jaar geleden. Vandaar dit zilveren bestek, deze zilveren menukaart, de zilveren vleesschaal (of is het gewone inox?), deze zilveren ijsemmer, dit zilveren collier, en hier en daar al wat zilver in mijn haar.

Vanavond was ik hier aan deze feesttafel het zilveren feestvarken.

Op mijn negentiende trouwde ik met Johan, een piloot. Ik was erg intelligent, maar nog niet afgestudeerd. De school zei mij niet veel meer, ik had andere dingen aan mijn hoofd. Eigenlijk was ik nog niet helemaal rijp, en toch werd ik al geplukt. Ja, ik was ervan overtuigd, dat hij "de" kans van mijn leven was. In zijn plechtstatig pilotenuniform stak hij alle jonge meisjes de ogen uit. Allemaal wilden zij in zijn gratie komen. Zij zetten hun beste beentje voor, maar ik wist hem binnen te halen.

Toen ik aan de arm van mijn piloot het gemeentehuis en nadien de kerk binnenstapte, zag ik eruit als een pronkende, ijdele pauwin. Wat er allemaal achter mij aan sleepte, kon gerust wedijveren met de prachtigste pauwenstaart.

In mijn handen droeg ik een wit bruidsboeketje van roosjes, calla's en orchideeën. Zo'n ding lijkt komin in Mathilde altijd draagt, als zij naast haar Flipke opstapt, om hier of daar een driekleurig lintje te gaan helpen doorknippen.

Wuifhandjes rondstrooien zoals ons Mathildeke heb ik niet gedaan. Hiervoor voelde ik mij toen al iets te volwassen.

(Bettina drinkt wat wijn.)

Johan kreeg een vaste baan als piloot bij British Airways. Zijn vaste route werd Londen-Nairobi-Londen.

Kenia is niet bij de deur. Dus kreeg ik die man van mij niet zoveel meer te zien. Maar "als" hij dan naar huis kwam, was het iedere keer kermis... grootkermis! Wij moesten onze scha dan inhalen!

Er waren dagen dat de draperieën van onze slaapkamer niet opengingen. Van de morgen tot de avond... en de nacht hadden er daarbinnen grote manoeuvres plaats. Het was daar duidelijk "kinderen niet toegelaten"!

Of toch! Want op een dag stelde ik vast, dat ik zwanger was. Van dan af moesten wij het iets kalmer aan doen. Eigenlijk kwam dit goed uit, want Johan had het in die periode bijzonder druk. Zo druk, dat hij wel eens vergat naar huis te komen. In mijn toestand kon ik zoiets maar moeilijk aanvaarden.

Dus besloot ik, samen met hem naar Kenya te verhuizen. Zelf voelde Johan hiervoor niet zoveel. Kenya ligt vlak op de evenaar, het kan er verschrikkelijk warm zijn! En dan in mijn toestand!

Omdat ik maar bleef aandringen, kon hij op de duur nog moeilijk anders dan mij meenemen. Voor de bevalling zou ik terug naar huis komen.

Dat dacht ik! Maar de kleine besliste er anders over. Hij verraste ons allemaal. Terwijl ik bezig was stilaan mijn koffers te pakken om terug naar hier te komen, deed onze Tom al zijn intrede. Of beter gezegd zijn uittreden! Op dat ogenblik vloog Johan ergens boven de Middellandse Zee. Dus waren er in de verloskamer op mij na enkel maar donkergekleurde Afrikanen. Onze Tom zag meteen, waar hij was aanbeland.

Toen ik wat terug bij stuk was, kwamen Johan en ik fier als een gieter onze aanwinst laten zien aan de familie. Iedereen was in de wolken. Johan ook, hij was dringend teruggeroepen door British Airways.

Toen heel de familie wist hoe onze kleine er uitzag, wou ik terug naar Kenya. Maar Johan kwam mij niet afhalen, hij had het te druk, en in Kenya heerste er een hittegolf.

In zijn plaats kwam er een brief uit Londen. Hierin meldde Johan, dat zijn huwelijk met mij een vergissing was. Dat hij meteen wou scheiden. De ware reden was, dat hij tijdens mijn zwangerschap op zijn vluchten een Engelse airhostess had leren kennen. Olivia! Waarschijnlijk was zij die "hittegolf"!

Ik liet mij niet doen! Met ons Tommeke op de arm reisde ik naar Londen, en nadien verder naar Nairobi. Ik kwam te laat. Zijn vlam was al in haar pan geslagen! Er was geen blussen meer aan! Daar stond ik dan!

(Bettina drinkt wat wijn.)

Samen met ons Tommeke kwam ik terug naar hier. Ik meende wat geld van onze spaarrekeningen te halen, maar die waren allemaal leeg. Ik naar de ouders van Johan! Ik stond erop, dat zij hun zoon terughaalden. Met zoiets konden zij zich niet bemoeien, hun zoon was meerderjarig. Zij vonden het wel nodig, mij de les te lezen! Dat hun zoon ervandoor was gegaan, was enkel en alleen "mijn" schuld. Ik had geen verstand van een huishouden te beredderen. Hun zoon had nooit iets aan mij gehad! Wat wisten zij hiervan? Hun zoon wou maar één zaak van mij, hij wou voortdurend met mij naar bed! Ik vond, dat hij daar heel goed aan zijn trekken was gekomen!

Mijn schoonouders eisten om de andere week hun kleinkind op. Zij vonden, dat zij daar evenveel recht op hadden als ik.

Ik heb ze wat anders geleerd!

Zij brachten de zaak voor de rechter. Die begreep er geen snars van! Van dan af moest ik ons Tommeke om de veertien dagen een weekend aan hen afstaan. Zij bedierven dat kind, dat het verschrikkelijk was. Als Tommeke van bij hen kwam, was er een hele tijd niets meer mee aan te vangen. Wanneer ik hem dan eindelijk terug in orde had, moest hij weer naar hen.

Ik kreeg financiële problemen, ik trok naar het OCMW. Daar bezorgden ze mij een leefloon. Ik moest wel onmiddellijk op zoek gaan naar werk. Zonder diploma en zonder enige beroepservaring! Wie zat er op zo iemand te wachten?

Met een stevige lening kocht ik een vervallen huis. Eigenlijk was het enkel nog goed voor de sloop. Maar ik was koppig, ik wou iets bewijzen! Het bijbehorend stalletje knapte ik onmiddellijk wat op. Nadien trok ik er in met Tommeke. Ik nam nu de tijd, om het hele huis te verbouwen kamer na kamer. Van de morgen tot de avond stond ik ergens op een stelling, in een grijze pull, een verschoten, versleten jeansbroek en lompe, vaalgroene botten. Alles stonk naar het zweet en de vuiligheid. Maar mijn huis vorderde.

Ik kreeg problemen met de bank en de gemeente. De bank vond, dat ik mijn lening niet op tijd terugbetaalde. En de gemeente kwam mij vertellen, dat ik niet in orde was. Dat ik bezig was zonder bouwvergunning. Ik vond, dat ik in mijn huis mocht doen wat ik wou. Maar die onnozelaar van de gemeente dacht hier anders over. Hij wou "dat alles gebeurde volgens het boekje"!

(Bettina drinkt wat wijn.)

Ik had dringend geld nodig, ik moest mijn inkomen zien te verhogen. Dus nam ik een winkeltje over. Voor allerlei garens, handwerkbenodigdheden en mooi ogende prullaria moest je voortaan bij mij zijn.

Bij de plechtige opening van mijn zaak werd er door leden van het schepencollege en collega's van de plaatselijke middenstand stevig gedronken, zij wensten mij alle succes toe.

Mijn winkeltje trok niet. Het was slechtgelegen, en zowat alles wat er te koop lag was al jaren uit de mode. De enige die er binnenkwam, was ikzelf... en af en toe een controleur van het Ministerie van Middenstand. Hij wist mij te vertellen, dat ik van geen kanten in orde was met de wetgeving voor de zelfstandigen. Volgens hem stond er mij een fikse boete te wachten.

Ik probeerde de zaak te regelen, met hem een etentje aan te bieden. Maar hij had geen honger.

Of ik hem met iets anders misschien meer plezier kon doen, durfde ik hem niet te vragen.

Ik zag maar één uitweg meer... een nieuwe vent. Maar deze keer ging ik mij niet meer laten beetnemen. Deze keer ging ik beter uit mijn ogen kijken.

Het werd (uitspreken op zijn Engels) Peter Porter, een pianist. Iedere avond trad hij op in taverne-restaurant "Elysee". Eigenlijk heette hij Piet Huysentruyt. Maar met zo een naam speel je geen piano.

Die avond was ik toevallig de "Elysee" binnengestapt. Tom - inmiddels tien jaar geworden - was bij mijn schoonouders, en ik wist dat ik geen eten in huis had. Terwijl ik aan mijn heerlijke spruitjessoep bezig was, merkte ik hoe een bejaarde gast Peter Porter zo ongemerkt mogelijk een fooi toestopte. Duidelijk was deze bedoeld voor een verzoeknummer.

Meteen zette Peter Porter "Plaisir d' amour" in. Ik merkte, hoe de bejaarde en zijn vrouw hieraan merkkelijk deugd beleefden. Ongetwijfeld hadden zij hieraan een mooie, gemeenschappelijke herinnering.

Ik wou ook wel eens een verzoeknummer, maar ik had er geen met een mooie herinnering. Dus werd het "Eine kleine Nachtmusik" van Mozart. Ik moest toch laten horen, dat ik iets afwist van klassieke muziek.

Mijn fooi had ik nog niet helemaal losgelaten, of ik had al spijt dat ze zo hoog was. Wat was er die avond met mij aan de hand? Waarom wou ik per se opvallen?

De muziek stond mij best aan. Dus bleef ik na het souper nog wat genieten van een paar glaasjes "Pouilly Fumé"... tot ik helemaal platzak was.

Ik stond net op het punt te vertrekken, toen Peter Porter zijn piano afsloot om nog even met mij een babbeltje te komen slaan.

"Is "Eine kleine Nachtmusik" je bevallen?"

Een half uur later lagen wij op de parking in mijn volkwagentje in mekaars armen, en twee uur later in hetzelfde bed. Hiervoor hoefde ik hem geen fooi te betalen.

Vier maanden later was ik al mevrouw Porter, en een goed jaar later de moeder van Wim. Al heel vlug had ik door, dat Peter en ik beiden waren getrouwd uit winstbejag. En al even vlug, dat wij beiden bedrogen waren uitgekomen. Zelfs samen bezaten wij geen cent! Die fooien waren Peters enige inkomen.

Er was nog meer! Peter was een echte luierik. Mij wat helpen met de verbouwingswerken kon niet, een pianist mocht geen risico's nemen met zijn handen. Zelfs al eens met een stofzuiger door huis rijden of gewoon maar eens in het eten op het fornuis roeren, was er te veel aan.

Waar mijnheer zich wel goed voelde, was 's nachts in bed. Daar moest onze pianist niet oppassen voor zijn handen. Dat ik - doodvermoeid - mijn nachtrust nodig had, kon hem geen zier schelen. Hij sliep toch overdag.

(Bettina drinkt wat wijn.)

Voortdurend lagen Peter en ik in ruzie. Onze Tom nam dit niet. Op zijn beurt pakte hij Peter aan. Toen deze Tom een lap om de oren gaf, was voor mij de maat vol, Peter moest de deur uit! Meteen!

Peter zelf stapte naar de rechtbank. Voor de tweede keer in mijn leven kreeg ik te horen, dat ik geen verstand had van een huishouden te beredderen. Bovendien vond mijnheer, dat ik Tom verkeerd had opgevoed. Dat het voor hem en Wimke onmogelijk was, met zo'n wildebras en rotjong onder een zelfde dak te leven. De echtscheiding werd uitgesproken, en Wimke werd toegewezen aan Peter. Ik kon mijn oren niet geloven! Nooit hadden Tom en Wimke ruzie gehad. Die rechter geloofde zomaar die halfgare luierik. Ik beet natuurlijk van mij af! Helaas te laat! Met mijn man zag ik ook mijn tweede zoontje vertrekken.

Alles - maar dan ook alles - heb ik gedaan, om mijn kind terug te krijgen. Peter werd afgedankt in de "Elysee", hij had geen inkomen meer. Hij en Wimke betrokken een armzalig zolderkamertje in de grootstad. In geen dagen kwamen zij nog de deur uit. Mijn zoontje kwijnde helemaal weg.

Als ik belde om mijn bezoekreht op te eisen, werd er haast nooit opengedaan. Ik stapte naar het gerecht! Daar kreeg ik te horen, dat zij zich niet eeuwig met deze zaak konden blijven bezighouden. Ik zag mijn zoontje niet meer terug.

(Bettina drinkt wat wijn.)

Tom, mijn oudste, had een meisje leren kennen. Sarah! Zij dachten aan gaan samenwonen. Een huis was voor hen veel te duur. Daarom had Tom een oude boot op het oog. Deze lag aan de kanaaloever. Tom zou hem zelf ombouwen tot een echte woonboot. Maar zelfs dit kostte veel geld.

Hij kwam bij mij aankloppen. Veel kon ik hem natuurlijk niet geven, een kei kan je moeilijk het vel afstropen. Maar wat ik had, gaf ik hem mee. Ook bezorgde ik hem het adres van zijn welgestelde vader in Londen.

Vol goede moed reisde Tom met de Eurostar naar Engeland. Na twintig jaar kreeg hij zijn vader nog eens te zien. Toen deze hoorde met wie hij te doen had, smakte hij de deur voor de neus van Tom dicht. Hij wou niets met hem te maken hebben, Tom bestond voor hem niet meer.

Mijn zoon is deze zware klap niet te boven gekomen. Toetaal ontredderd verhing hij zich bij mij in de tuin aan een halfverdorde notelaar. Ik heb hem daar zelf gevonden.

Niemand wou ik nog onder ogen komen, ik sloot mij hier op. Ik schafte mij een grote loebas van een bulldog aan, de lelijkste die er te vinden was. Deze liet ik loslopen in mijn tuin. Hij moest iedereen op afstand houden... vooral de mannen. Nooit wou ik er nog een van dichtbij zien.

(Bettina drinkt wat wijn.)

Geachte afwezigen.

Vandaag is het precies vijftientwintig jaar geleden, dat de echtscheiding tussen Johan en mij definitief werd uitgesproken. Ik vind dit een reden om te vieren. Vandaar dit zilveren souper. Gasten heb ik niet uitgenodigd, ik zou ten andere niet weten wie.

In alle eerlijkheid moet ik bekennen, dat ik mij op dit ogenblik erg eenzaam en mottig voel. Ongetwijfeld heeft de overvloedige drank hiermee te maken.

Maar er is meer, veel meer. De maatschappij heeft mij blijkbaar nooit aanvaard, ik kan dit moeilijk verkroppen. Omdat hier toch geen tafelgasten aanwezig waren, vond ik het ogenblik geschikt om even mijn hart te luchten. Ik kan de ellende nog nauwelijks aan.

"Hoop doet leven," zegt het spreekwoord. Maar die dit ooit heeft bedacht, stond niet in mijn schoenen.

Geachte afwezigen, ik dank jullie voor jullie aandacht!

(Wenend laat Bettina zich op haar stoel vallen.)

Ik heb een ferm stuk in mijn voeten.

SOLLICITATIE

(Ongeïnteresseerd bladert Kitty in de menukaart. Geld gaat haar wat ongeruste blik in de richting van de voordeur. Plots klaart haar gezicht duidelijk op, zij steekt de hand op in de richting van de voordeur. Terwijl de minister verschijnt, komt Kitty recht van haar stoel. De minister en Kitty drukken mekaar de hand.)

KITTY- (Stelt zichzelf voor) Kitty Dubois.

MINISTER- Blijf toch zitten!

KITTY- U hebt mijn brief ontvangen?

MINISTER- Anders was ik hier nu niet. Jij hebt wel een mooi etablissement uitgekozen. Hotel-restaurant "Le Normandy".

KITTY- Ik weet, dat mijnheer de minister wekelijks zitdagen heeft in een van de partijlokalen. Maar ik dacht: "Waarom het niet wat gezelliger maken?"

MINISTER- Als dit past in mijn overvolle dagorde, heb ik hiertegen geen enkel bezwaar. Ook ministers moeten op tijd en stond hun benen al eens onder tafel steken.

KITTY- Mijn voorstel komt dus helemaal niet ongelegen?

MINISTER- Het past perfect.

(De kelner brengt de minister een menukaart.)

KELNER- Alsjeblieft, mijnheer de minister.

MINISTER- Vandaag ga ik voor één keer zelf eens geen keuze maken. Dit laat ik over aan juffrouw... Hoe was het weer?

KITTY- Kitty Dubois.

KELNER- Wensen mijnheer de minister en de juffrouw een aperitief?

MINISTER- Wat dit betreft, ken jij mijn smaak.

KELNER- En voor de juffrouw?

KITTY- Ik ben echt geïnteresseerd in de smaak van mijnheer de minister.

KELNER- Tweemaal een sherry dry!

(De kelner noteert, en verdwijnt nadien.)

MINISTER- Ik was erg benieuwd, wie ik hier ging aantreffen.)

KITTY- En?

MINISTER- Het valt best mee. Ik heb ooit andere sollicitanten ontmoet. Waarover ging jouw sollicitatie ook alweer?

KITTY- Die vrijgekomen plaats van conservatrice in het Ernest Claes-museum te Zichem, mijnheer de minister.

MINISTER- Een minister heeft zoveel aan zijn hoofd.

KITTY- Dit begrijp ik.

MINISTER- Jij bent dus geïnteresseerd in dit postje?

KITTY- (Vriendelijk) Anders zat ik hier nu niet, mijnheer de minister.

MINISTER- Natuurlijk niet. Heb jij al eerder een openbaar ambt bekleed?

KITTY- Nog niet, mijnheer de minister. Mijn vader wel! Hij is bode bij ons op het stadhuis.

MINISTER- (Ietwat meewarig) Bode?

KITTY- (Vriendelijk) Ja, bij het eerste ochtendlicht moet hij daar al aanwezig zijn. Voor er enige beweging is op straat, moet hij de fiets van de burgemeester al tegen de voorgevel van het stadhuis plaatsen. Ja, onze burgemeester heeft graag een groen imago. Vandaar die fiets op de persoonlijke parkeerplaats van de burgemeester. De burgemeester zelf arriveert pas tegen de middag, hij heeft veel avondvergaderingen die nogal eens uitlopen.

MINISTER- Dit ken ik.

KITTY- Hij wordt gebracht met de dienstwagen van de stad. Maar dank zij mijn vader brandt er al van in de vroege ochtend een enorme kroonluchter in het bureau van onze burgemeester.

MINISTER- Excuseer, jij komt toch niet solliciteren voor je vader?

KITTY- Neen, neen! Voor mijzelf, mijnheer de minister.

MINISTER- Ik neem aan, dat jij al hebt gewerkt?

KITTY- Al in twee bedrijven... als privé-secretaresse! Maar die zijn allebei failliet gegaan. Het waren nochtans allebei gezonde bedrijven. Maar zo ineens had de baas andere, leukere dingen aan zijn hoofd. Met de gekende gevolgen.

MINISTER- En nu wil jij eens je kans wagen bij de overheid?

KITTY- Hopelijk wil mijnheer de minister ook eens gebruikmaken van mijn diensten.

MINISTER- (Wat dubbelzinnig) Je diensten?

(De kelner verschijnt met de aperitieven.)

KITTY- Heeft mijnheer de minister er bezwaar tegen, dat ik mij even ontdoe van mijn vestje?

MINISTER- Doe gerust!

KITTY- Ik krijg het een beetje benauwd, waarschijnlijk van de zenuwen.

MINISTER- Die zijn nergens voor nodig.

(Kitty ontdoet zich van haar vestje. De kelner brengt het weg. Kitty zit daar plots in een nogal frivole kleedij. Blijkbaar kan de minister zijn ogen nauwelijks geloven.)

MINISTER- (Nu erg geïnteresseerd) Voor welke plaats was dit ook weer?

KITTY- Conservatrice in het Ernest Claes-museum in Zichem.

MINISTER- Ernest Claes? Heb jij iets met hem?

KITTY- Al van kindsbeen af heeft zijn persoon mij erg geboeid. Jaren aan een stuk ben ik samen met mijn moeder geregeld een ijsje gaan eten aan de abdij van Averbode. Ernest Claes en zijn vrouw liggen daar begraven. Van zijn werken heb ik "De Witte van Zichem" gelezen, en eh... en nog een aantal andere werken, waarvan de titels mij op dit ogenblik niet te binnen schieten. Maar het waren er vele en soms heel schone.

MINISTER- (Kan zijn ogen maar niet van haar afhouden) Hoe was je voornaam alweer?

KITTY- Kitty!

MINISTER- (Bijna als een verliefde tiener) Kitty!

(Vlug gaat Kitty in haar schoudertas. Zij haalt er een papier uit, dat zij de minister overhandigt.)

KITTY- (Lief) Mijn curriculum vitae! Voor het geval u zich mijn sollicitatiebrief niet meer zo goed herinnert!

MINISTER- (Erg geïnteresseerd) Dank je.

(Meteen begint hij de brief te bestuderen.)

MINISTER- (Met het nodige enthousiasme)

... 29 jaar,

... ongehuwd,

... veelzijdig ontwikkeld,

(Hierbij bezielt hij Kitty van kop tot teen.)

... discreet,
 ... heel inschikkelijk,
 (een brede glimlach van de minister)
 ... met een ruime praktische ervaring.
 (Enthousiast) Dit klinkt allemaal prima! (Vriende-
 lijk) Maar jij weet, dat er tegenwoordig in openbare
 betrekkingen niet meer mag worden benoemd zonder vooraf-
 gaand examen?

KITTY- Dit is mij bekend. Maar staat er ergens gepreciseerd,
 hoe dit examen moet verlopen?

MINISTER- Hierop kan ik je niet met zekerheid antwoorden.

KITTY- Dus in feite kan mijnheer de minister mij zelf een exa-
 men afnemen?

MINISTER- Het gaat hier om een belangrijke, openbare betrekking.
 Ik wil de wet respecteren.

KITTY- Een examen is een examen!

MINISTER- Ik wil niet in de problemen komen. Tegenwoordig worden
 ministers streng in de gaten gehouden.

(Weer beziet hij erg enthousiast haar figuur.)

MINISTER- Met die "veelzijdige ontwikkeling" van jou kan zo'n exa-
 men toch geen onoverkomelijke problemen opleveren... Ik
 denk plots aan iets! Jij hebt toch een partijkaart?

KITTY- Zeker, mijnheer de minister.

MINISTER- (Vriendelijk) De juiste?

KITTY- (Vriendelijk) Dat hoop ik.

MINISTER- (Vriendelijk) Mag ik ze eens zien?

KITTY- Natuurlijk.

MINISTER- (Vriendelijk) Het is maar pro forma.

(Kitty toont haar partijkaart.)

KITTY- (Vriendelijk) Is het de juiste?

MINISTER- Ja, ja, 't is in orde! Steek ze maar gauw weg. Eigen-
 lijk is zo'n partijkaart niet meer nodig, al een hele
 tijd gebeuren er geen politieke benoemingen meer. Mag
 ik jouw literaire kennis eens even toetsen? Zomaar!

KITTY- Doe gerust, mijnheer de minister.

MINISTER- Heb jij de laatste tijd - behalve Ernest Claes - nog
 andere Vlaamse auteurs gelezen?

KITTY- (Enthousiast) Natuurlijk! "Daens" van Louis Paul Boon!
En "De Zaak Alzheimer" van Eric Van Looy!

MINISTER- (Vriendelijk) Nog andere?

KITTY- "Wit is altijd schoon",... maar de naam van de schrijver ben ik vergeten.

MINISTER- Ik zou het ook niet kunnen zeggen. Waarover ging dat boek?

KITTY- Dit kan ik mij niet meer herinneren. Maar de omslag was wit.

MINISTER- En verder?

KITTY- Dan heb ik nog een boek gelezen over een vogel... Maar welke vogel was dit ook alweer? Ik kan er niet opkomen. Het was een moeilijk boek, maar ook een heel schoon... ook aan de buitenkant. Er stonden twee rare mensen op. (Plots enthousiast) Nu weet ik het weer! Het was een boek van Bavo Claes, die vroeger het nieuws las op tee-vee! Zijn foto stond op de achterflap! Ik vond Bavo altijd heel sympathiek! Hij kon zo onschuldig glimlachen! Ik dacht: "Misschien is hij nog familie van Ernest Claes!"

MINISTER- (Vriendelijk) Nog andere boeken?

KITTY- (Plots enthousiast) "Het Verdriet van België" van Hugo Camps!

MINISTER- (Verbetert vriendelijk) Hugo Claus.

KITTY- (Onschuldig) Die twee haal ik nogal eens door elkaar.
(De kelner verschijnt.)

KELNER- Excuseer, hebben mijnheer de minister en de juffrouw al hun keuze gemaakt?

MINISTER- (Erg vriendelijk) Kitty?

KITTY- Voor u binnenkwam, heb ik de menukaart al even overlopen. Mijnheer de minister wil absoluut, dat ik de keuze maak?

MINISTER- Dit heb jij goed begrepen.

KITTY- Wat denkt mijnheer de minister van "filets de sole farcis de turbot"?

MINISTER- Normaal ben ik geen voorstander van het mengen van meerdere vissoorten. Dit doet mij altijd denken aan die politieke kartels. Maar dit hier wil ik met plezier eens proberen.

KITTY- Ik wil gerust een ander voorgerecht kiezen.

MINISTER- Neen, neen! Zelfs een minister eet wat de pot schaft!

(De kelner noteert.)

KELNER- Tweemaal de "filets de sole"!

KITTY- Is mijnheer de minister een voorstander van wild?

MINISTER- Een groot voorstander!

KITTY- "Filet de faon à la sauce genièvre"?

MINISTER- Een uitstekend idee!

(De kelner noteert.)

KELNER- Tweemaal de "filet de faon"! Mèt het dessert wachten jullie tot straks?

MINISTER- Misschien kan de bestelling nu in één moeite doorgaan?

KITTY- Ik twijfel nog tussen de "sabayon fine champagne" en de "crêpes comédie française".

MINISTER- Niet twijfelen, juffrouw Kitty. Neem gerust de "sabayon fine champagne".

(De kelner noteert.)

KELNER- En tweemaal de "sabayon fine champagne"!

(De kelner maakt aanstalten om te vertrekken.)

MINISTER- De keuze van de bijbehorende wijnen laten wij best over aan de patroon hier. Hij weet de gerechten met de wijnen altijd uitstekend te combineren.

KELNER- Dit komt in orde, mijnheer de minister.

MINISTER- (Erg vriendelijk) En dan is er nog iets, juffrouw. Ik eindig zo'n maaltijd altijd graag met een stevig poesje.

KITTY- (Vriendelijk) Poesje?

MINISTER- Pousse-café!

KITTY- Dit is hoegenaamd geen probleem, mijnheer de minister.

(De kelner noteert.)

KELNER- En tweemaal pousse-café!

(De kelner vertrekt.)

MINISTER- (Erg vriendelijk) Jij gaat geregeld op restaurant?

KITTY- Dit gebeurt wel eens, in de mate dat mijn portemonnee

dit toelaat.

MINISTER- Binnenkort kan jij die etentjes misschien betalen van je wedde van conservatrice van het Ernest Claes-museum.

KITTY- (Glimlachend) Laten wij hopen.

MINISTER- " Plagerig) Dan zal je wel moeten slagen voor je examen!

KITTY- Is dit absoluut nodig?

MINISTER- Een minister zoekt geen moeilijkheden. Maar wees gerust, ik bezorg je vooraf de examenvragen.

KITTY- (Lief) En de antwoorden?

MINISTER- (Vriendelijk) En de antwoorden.

KITTY- (Voorzichtig) Voor de "praktische proef" van het examen heb ik hierboven een kamer gehuurd.

MINISTER- (Onschuldig) De "praktische proef"?

KITTY- Ja! Hierboven... straks... op kamer 14.

MINISTER- (Vriendelijk) Die ken ik. Het is een erg comfortabele kamer.

KITTY- (Een tikkeltje ondeugend) Mijnheer de minister heeft daar al eerder "praktische proeven" afgenomen?

MINISTER- Een minister heeft geregeld nachtelijke vergaderingen. Soms loont het niet meer de moeite, nog over en weer naar huis te rijden.

KITTY- (Ietwat ondeugend) Ik hoop, dat ik slaag.

MINISTER- (Meespelend) En anders leg jij voor deze "praktische proef" een herexamen af... volgende week... in dit zelfde hotel.

KITTY- Met alle plezier!

MINISTER- (Vriendelijk) Wat ik niet begrijp is, dat een vrouw als jij haar ambities zo laag legt.

KITTY- Mijnheer de minister bedoelt?

MINISTER- Conservatrice van het Ernest Claes-museum! Jij bent toch tot veel meer in staat!

KITTY- (Vriendelijk) Ik moet ergens beginnen, mijnheer de minister. En daarbij, ik ben niet beducht, om bij u geregeld een examentje te komen afleggen.
